hey gidi günler

HEY GİDİ GÜNLER

M. Şakir ÖZTÜRK

HEY GİDİ GÜNLER

M. Şakir ÖZTÜRK

HEY GİDİ GÜNLER

Editör
Murat KAYA

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Mizanpaj
Murat DOĞAN

ISBN
975-8775-69-3

Yayın Numarası
154

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96
Ekim 2005

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Alayköşkü Cad. No: 12 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

Kaynak Kitaplığı
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.kaynakkitapligi.com

Aydınlığı göstererek, karanlıktan korunmama vesile olan dedem
Merhum Ömer ÖZTÜRK'ün ruhuna ithaf ediyorum.

İÇİNDEKİLER

TAKDİM

Hatıralar derhatır ettirir hatıraları. Hatıralar nisyan perdesi altında gömülmeyen anılardır. Hatıralar aslında bir tarihçeyi hayattır. Hatıralar hele bir öğretmenin hayatından kareler ise, o öğretmenin not defteridir. Öğretmenin not defterinde sadece rakamlar yoktur. Öğrencisinin zayıf not aldığında üzülüp nazlanmasından, iyi not alıp sevinmesine, oradan annesine babasına açamadığı en mahrem konulara kadar, hatta sinesini, kalbinin derinliklerini açtığı hatırat vardır not defterinde.

Öğretmen öğrencisini görür derhatır eder hatıratını. Bazen hatırlar hatırlamaz "Sen ne yaramaz öğrenciydin, sen ne çalışkandın, sen ne haylazdın, sen ne kopyacıydın, sen ne saygılıydın... Bak hele bir de bakan olmuş, genel müdür olmuş, öğretmen olmuş, mühendis olmuş vs." der ve öğrencisinin yaptığı bütün yaramazlıkları unutur, o hatıratla zevki ruhani alır. İşte öğretmenliğin nirengi noktası budur. Ekinin boy attığını gören ziraatçının keyif aldığı gibi, öğretmen de semeresini görünce keyif alır. Yazılı kâğıdı tomarları görünce ah! Bunlar nasıl teker teker okunacak? Geçiştiriverse vicdanındaki adalet terazisi müsaade etmez. Sonuçları okurken "Öğretmenim ben dokuz bekliyordum." itirazından endişe eder, bir taraftan öğrencisinin bir an evvel okulunu bitirip diplomasını alıp annesini - babasını sevindirmesini bekler; bir taraftan öğretmenin doldurduğu aklın ve vicdanın peteğini sunacağı binlerce muhtaç gönüllere ulaştırmasını bekler. İşte bu

gelgitler arası o azılı tomarlar satır satır okunur, incelenir öğrencisinden umduğunu bulamazsa bir daha gözden geçirir "Allah Allah, ben bu öğrenciden daha fazla bekliyordum." der, merhamet hisleri ağır basar "Hadi yarım not da benden." der. Çünkü onun derdi fidanı besleyip, büyütüp bir an evvel bekleyen gözlere ulaştırmaktır. Onun için öğretmen, şefkat hislerinin gölgesinde kalan insandır. Öğretmen, anne-baba gibi öğretmenin şefkat kanatları altına emanet edilmiş vatan evlâdının hamisidir.

Öğretmenin malzemesi sadece kalem, defter değil onun asıl malzemesi insandır. Onun aklını, iradesini, ruhunu, vicdanını, manevi hayatını gerçek ilimle besler. Tırnağını haftada bir kes, elbiseni ütüle, çamaşırını temiz tut. Büyüklere şöyle hitap et, küçüklere böyle davran gibi… Öğrettiği bu değerlerle öğrencisinin şahsiyetini oluşturur. Âdeta bir heykeltıraş gibi öğrencisinin ruhunun heykelini diker. Maddi manevi sıkletini akıl defterinin arasına kor. Meyve vermeyecek budakları kırpa kırpa olgun dolgun semeredar bir fidan hâline getirir.

Ahmet açar gönlünü öğretmenine, "Öğretmenim bugün annemle babam kavga ettiler, ne ders çalışabildim, ne uyuyabildim." der. Öğretmeni elinden tutar teselli eder, anne-babaya saygıyı anlatır, yapılması gerekenleri söyler, nasihat eder, psikolojik yönden rahatlatır, "Sakın evini terk etme, anneye-babaya karşı gelme, seni rahatsız eden konularda sabret v.s." der gerçek öğretmenliğini gösterir.

Mehmet arkadaşlarına karışmaz, süklüm-püklüm kıyıda köşede durur. Öğretmeni odasına alır ona: "Niçin arkadaşlarına karışmıyorsun?" der. Mehmet'in "Öğretmenim benim harçlığım olmadığı için… Arkadaşlarım kantinden istediğini alıyor, yiyor, içiyor..." cümleleri gırtlağında düğümlenir. Kıt-kanaat maaşı ile geçinmeye çalışan şefkat insanı elini cebine atar sevindirir Mehmet'i.

Bunlar öğretmenin not defterinde yüzlercedir. Hatıralar hatıraları tedai ettirir. Bu çağrışımların terakümü bir kitap oluşturur. Hele bu Şakir Öztürk hocamız gibi Cenab-ı Hakkın "Rahim" isminin azami derecede tecelli ettiği bir öğretmen olursa. Neler vardır hatırat arşivinde. Nisyan perdesinde unutulup kalmasın, gelecek nesillerle paylaşılsın diye kaleme alınan bu inciden hatıraların yazarına dua ediyor, kaleminin mürekkebi kurumasın diyoruz.

İbrahim KOCABIYIK

ÖYLEYSE KONUŞ

Yalova Lisesi'nin 10 B sınıfı... Akıllı uslu çocukların olduğu bir sınıf. Beraber gülüp beraber ağlayabildiğimiz bir sınıf. Derste namaz ve abdestin faziletini anlatıyordum. Namazla abdestle ilgili Peygamber Efendimizin (s.a.s.) sözlerinden alıntılar yapıyor, sahabi efendilerimizin bu konudaki titiz davranışlarından, akşam abdestli yatmamızın ne gibi faziletlerinin olduğundan falan bahsediyordum.

Öğrencilerden biri parmak kaldırdı ve:

– Hocam şu an sizin abdestiniz var mı, diye soruverdi.

Ben dondum kaldım. Prensip olarak abdestsiz dolaşmam, ama o anda abdestim var mıydı yok muydu diye de tereddüt ettim. Düşündüm abdestimin olduğunu hatırladım. Abdestim vardı.

– Evet, var deyince çocuk:

– Öyleyse konuşun, dedi.

O anda abdestsiz olabilirdim. İnsanım... Ben abdestsiz olduğum hâlde öğrenciye:

– Abdestli dolaşmak lâzım, ama ben de insanım; şu an abdesttim yok, deseydim çocuk nezaketen, beni incitmezdi ama içinden de:

– Boşuna konuşuyorsun, kendin bile abdestsiz dolaşırken bize abdestli dolaşmanın faziletinden bahsediyorsun, derdi.

O zaman insan, ayetteki: "Ey insanlar neden yapmadığınız şeyleri başkasına söylüyorsunuz?" hitabıyla karşılaşıyor. Âdeta "Utanmıyor musunuz?" bu davranışınızdan denmekte...

SİZ BU OKULDA PEYGAMBER EFENDİMİZİ TEMSİL EDİYORSUNUZ

Adı: E... A... Sosyal çevresi dikkatimi çekmediği hâlde, çocuğun kibarlığı, zekâsı, derslerdeki tavrı dikkatimi çekiyordu. Kendisini çok severdim.

Derslerde onun parmağı kalktığı zaman bilirdim ki çok yerinde, oturaklı sorular soracak; kendimi ona göre ayarlardım.

Günlerden pazartesiydi. Sabah töreninden sonra kılık kıyafet kontrolü yapıyorduk. Sınıflar düzenli bir şekilde içeri alınıyordu; o kalabalığın arasında öğrenci yanıma geldi ve dedi ki:

– Öğretmenim bir şey diyeceğim, ama darılmayın.

– Nedir yavrum, hayrola!

– Öğretmenim kravatınız, gömleğinize hiç yakışmamış. Kravatınızın rengi gömleğinizinkine uymamış!

Baktım ki kravatım gerçekten uyumsuz bir renkte... Çocuk haklıydı. Neden öyle olduğunu bilmiyorum, oysaki ben kıyafetine çok dikkat eden birisiydim. Zira Yalova Lisesi gibi bir yerde öğretmenlik yapıyordum, ayrıca "Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi" öğretmeniydim. Çocukların nazarında "Dinciydim, dinci"... Yani kafalarındaki imaj olarak kıyafeti düzgün olmayan, zevksiz, uygarlık düşmanı gibi bir anlamı var.

Ben bu anlayışı yıkmak için kıyafetime dikkat ederdim, ama o gün kıyafetim uyumsuzdu. Çocuk haklıydı.

Sağa sola bakıp bu durumuma çare ararken biraz ileride başka branştan olan bir öğretmeni gördüm. Kravatı âdeta mendil kadardı. Kravatın rengi de bir garip ve göze hiç hoş gelmeyen bir görünüşü var. Onu görüverince öğrencime biraz da takılarak:

– Diğer öğretmenlerine hiç bakmıyorsun; kafayı bana takıyorsun, ne istiyorsun benden, dedim gülerek.

Bana öğrencimin verdiği cevap şu an hâlâ tüylerimi diken diken ediyor ve beni ter içerisinde bırakıyor:

– Hocam yanlış anlamayın, ben sizi çok seviyorum. Siz bu okulda Peygamber Efendimizi temsil ediyorsunuz, size yakışmıyor hocam, deyivermişti.

Öğrencim haklıydı. Çünkü o okulda bize bakanlar o nazarla bakıyordu. Bizim dindarlığımızı anlayan insanlar bizde asla bir leke olmasını istemiyorlar.

GÜL KOKULU SECCADE

Zaman zaman değişik öğrenci gruplarına konferanslara davet ederlerdi. Biz de boyumuza posumuza bakmadan, ben buna uygun muyum, demeden konuşmacı olarak giderdik.

Bir gün yine konuşmacı olarak davet edildim. Karşımda nasıl kişiler olduğunu düşünmeden; gürledim, yağdım.

Program bitti, nur yüzlü bir çocuk yanıma geldi ve bana:

– Öğretmenim benim adım Betül. Annem ve babam, bana, koydukları başka bir isimle sesleniyorlar, ama ben Betül ismini seviyorum. Bu arada ben aylardır Peygamber Efendimiz gelir de odamda namaz kılar, diye yatağımın başucuna "gül kokulu bir seccade" sererim. Her gün gül kokuları sürer, hazırlar ve seccadeyi aynı yere sererdim. Aylardır bekliyordum, öğretmenim. Dün gece Peygamber Efendimiz geldi; benim serdiğim seccadede namaz kıldı ve namazdan sonra bana: "Betül, bu seccadeyi al, senin için geceleri gözyaşı döken, dua eden falan öğretmenine götür, hediye et; oldu mu!" dedi. Uyanınca baktım ki benim serdiğim seccade Peygamber Efendimizin dürdüğü gibi dürülü hâlde duruyordu. Ben de sabah kalktığımda seccadeyi aldım, o öğretmenime götürdüm. Benim sormak istediğim konu ise benim adım, kimlikte olan ismim mi olsun, yoksa Betül ismi mi, dedi.

Ben de:

– Senin ismin zaten Betül olmuş güzel kızım, dedim. Konu böylece kapandı.

Öğretmendeki şansa bakın ki ötelerden ona hediye geliyor; öğrencideki şansa bakın ki genç yaşta Peygamber Efendimizi (s.a.s.) hatırlamış, O gelir de namaz kılar diye "gül kokulu seccadeyi" yere serer ve O'nu bekler.

O vefalı insan; O da gelir seccadede namaz kılar ve Betül'ün ismini Betül olarak koyar.

Allah, hepimize bu basireti versin. Onu ufuklarda gözleyen insanlar hâline getirsin.

AH HOCAM BABAMIN ÖLÜMÜNÜ BİR BİLSEYDİN

Lise üçüncü sınıfta meraklı bir öğrencimdi. Din derslerinde hop oturur hop kalkardı.

Babası aniden kalp krizinden ölmüştü. Ben de teselli etmeye gitmiştim.

Orada öğrencimi feryatlar içinde ağlarken gördüm. Ben de ona: "Ah evlâdım, her insan gibi baban da vefat etti. Dünyaya sırayla geldik ve gidiyoruz; o da gitti. Ben de çocuklarımdan zamanı gelince ayrılacağım. Allah sizi cennetinde kavuştursun. Buna alışman lâzım; bak benim de dedem vefat etti. Ben de onu çok özlüyorum." diye teselli etmeye çalışırken öğrencim bileklerimden sıkı sıkı kavrayarak:

– Hocam!... Hocaaaaam, diye acı acı bağırdı. Ardından da hocam ben babamın öldüğüne değil, nasıl öldüğüne üzülüyorum. Ben ölüme inanan bir insanım, hepimizin sırayla öleceğini biliyorum, hocam. Babam zaten ölecekti, hepimiz öleceğiz. O değil de hocam babam, dine karşı olarak öldü, hocam; ben ona üzülüyorum. Evimde namaz kılarken babamın eve geleceği saatleri hesap eder, öyle kılardım. Bir kış gününde akşam namazı kılıyordum. Babamın geleceği vakte daha var, diye rahat rahat namaz kılıyordum; ama babam o gün eve erken gelmişti. Ben de namazımı bozamamıştım. Kapıyı açıverdi. Babam, benim na-

maz kıldığımı görünce âdeta delirdi. Bir sürü ağır söz söyleyerek beni seccadeden itiverdi. Ardından da namaz kıldığım seccadeyi de toparlayarak hınçla sobaya atıp yaktı. O günden sonra bana her şeyi yasakladı. Ben babamın bu hâline acıyorum, bu hâline ağlıyorum hocam, diyerek ızdırabını dile getirmişti.

CEYDA

Orta birden lise üçüncü sınıfa kadar öğrencimdi, Ceyda. Orta birden lise birinci sınıfa kadar çocukça tavırlar sergileyen bir çocuktu. Ancak lise ikinci sınıfa gelince tavırları değişmeye başladı ve lise üçe gelince iyice hırçınlaştı.

Haftada bir saat olan dersimi bana işletmemek için bütün haşarılıkları yapar, beni çileden çıkarmak için uğraşırdı.

Yaptığı en basit iş: Ya çirkin çirkin esnemek ya yere madeni para atmak ya da elindeki kâğıdı yırtıp ses çıkararak sınıfın dikkatini bozmak…

Yaptıkları aklıma geldiği zaman bile tansiyonum yükseliyordu.

Rabbim, beni ona kötü bir şey yapmaktan korudu. Çok şükür okulu bitirip tıp fakültesini kazandı ve okuldan gitti. Okulda artık onu göremeyeceğim için o kadar seviniyordum ki…

…

Aradan bir zaman geçmiş, öğrenciler evime gelmişti. Söz döndü dolaştı ve Ceyda'ya geldi. Bana:

– Öğretmenim Ceyda'dan haberiniz var mı, diye sorulunca:

– Hangi Ceyda'dan, dedim.

– O Ceyda'dan, dediklerinde:

– Yoksa kötü bir şey mi oldu, dedim.

– Hayır!.. O, artık namazında niyazında...

Duyduklarıma o kadar şaşırmıştım ki o anda: "Acaba ben, Ceyda'yı hiç incitmiş miydim, acaba ben ona kaşının altında gözün var demiş miydim, acaba onu üzmüş müydüm?" diye düşündüm.

Âdeta tepemden aşağıya kaynar sular dökülüyordu. Prizma kitabının birinci cildinde şöyle bir bölüm var, eskiler derlerdi ki 'Arkadaş kaç kişinin kanına girdin?' Sonra bu soruyu kitabın yazarı kendisi açıklıyordu. Yani bu soru şu anlama geliyordu: Senin sözüne, sohbetine, davranışlarına kızıp gücendi de bu işten kaç kişi uzaklaştı, gitti. Bu soru, bu anlama geliyordu.

Demek ki benim sözüme sohbetime davranışlarıma kızıp da dinden soğuyan kişilerin ben kanına giriyor, âdeta katili oluyordum. Bu sebeple tepemden kaynar sular dökülüyordu. Bu arada düşündüm ki ben Ceyda'nın darılmasına sebep olacak bir söz veya davranışta bulunmamışım; o zaman rahatladım.

...

Yalova, küçük bir yer... Aynı gün caddede gidiyorum baktım, bizim Ceyda, yaramaz Ceyda... Başında koskoca bir başörtüsü ve buğulu gözleriyle karşıma dikildi. Baktım ağlıyor ve zorlukla "Öğretmenim hakkını helâl et; seni derslerde çok üzdüm, çok incittim." diyebiliyordu.

Kim ondan hak isteyebilirdi ki...

Benim onda ne hakkım olabilirdi ki.

Onca zulüm görmüş kişiler bile haklarını o kişilere helâl ederken, ben kim oluyordum ki hakkını helâl edeyim. Hakkım bin kere, yüz bin kere helâl olsun; yeter ki sen, benden öteki tarafta hak isteme.

BABAYA TAÇ

Lisede okuyan bir öğrencimdi Hatice...

Babası bir gün bana gelerek kızı Hatice'nin durumundan yakındı:

– Hocam gencecik kız... Daha lise çağında... Bu yaşta bunun namaz, neyine! Hele bir de kapanmadı mı... Konuya komşuya rezil olacağız. Ailecek dışarıya çıkamaz olduk. Bizim kız bununla da kalmayıp işi iyice abarttı. Bir gün eve gece yarısında geldim; baktım bizim kızlar kalkmış namaz kılıyorlar. Doğruca hanımın yanına gittim; hanım hanım kalk, bizim kızlar yatsı namazını kılmadılar mı, dedim. Hanım kıldılar, deyince ben de: "Eee!.. O zaman bu saatte ne namazı bunların kıldığı?" deyince o da bana: "Ben ne bileyim ne namazı; git onlara sor." dedi. İşler iyice şirazesinden çıktı. Ben de gidip kızlara: "Kızım, ya namazı terk edeceksiniz, bu durumunuza bir son vereceksiniz ya da ben sizi hapsedeceğim." dedim. Ben böyle deyince onlar da: "Babacığım ne olur; bizim namazımıza, örtümüze müdahale etme de gerekirse biz evde kapalı kalalım." demesinler mi! Ben de onlara bunun üzerine her türlü eziyeti yaptım. Suratım ekşi, kılığım ekşi, yüzüm gülmüyor... Bizim kızların bu duruma bile aldırış ettiği yok; hiç tınmıyorlar bile." Ben onlara bu eziyeti yaparken bir gün rüyâmda müthiş bir kalabalık gördüm. Milyarlarca insan bir vadide toplanmış... Ta uzaklarda yeşil zümrüt bir kubbe ışık saçıyor, kalabalıktakiler de diyorlar ki: "O kubbenin

altında Peygamber Efendimiz (s.a.s.) yatıyor. O kubbenin altına girenlere Peygamber Efendimiz taç takıyormuş." diyorlar; ama benim o kubbeye varmaya ne şansım var ne de imkânım... Yanaşmaya bile imkân yok. O kalabalıkların arasından kızım geldi ve bana: "Baba, gel seni Resulullah Efendimizin (s.a.s.) yanına götüreyim de taç taksın." dedi; elimden tuttu gittik, gittik. Biz ilerledikçe kalabalıklar açılıyor, herkes esas duruşa geçiyordu. Birdenbire kubbenin yakınında bulduk kendimizi. Çevredeki herkes ayakta karşıladı bizi. İçeri girdik, Resûlullah Efendimiz (s.a.s.) ayaktaydı ve elinde zümrüt taç vardı. Kızım, O'nun elindeki tacı aldı, benim başıma koydu. "Eyvah!.. Ne yaptım ben yavruma! Ne yaptım..." dedim. Bin pişman oldum. Ama hocam çok eziyetler ettim ben kızıma; inşallah kızım bana hakkını helâl etmiştir, dedi.

İnşallah haklarını helâl etmişlerdir.

ŞAKANIN BÖYLESİ

Ömer Gökalp, ortaokul 3/A sınıfı öğrencisiydi. Adı gibi yüzü, yüzü gibi de iç dünyası tertemiz; derslerinde fevkalâde başarılı, okulun ve öğretmenlerin gözdesi bir çocuk... Arkadaşlarının sevgilisi. Ona takılmadan geçemezdim.

1 Nisan pazartesi günü Ömer'in bulunduğu sınıfa dersim vardı. Sınıfın kapısına yaklaşırken aklıma 1 Nisan şakası yapmak geldi.

Nasıl yapabilirim diye düşünüyordum. Daha sonra kendi kendime karar verdim; sınıfa girip yazılı yapmayı, onları kızdırıp tepkilerini ölçmeyi düşündüm. Her zaman çok sevdiklerini söyledikleri öğretmenlerini acaba bu zor durumda da sevecekler miydi?

Sınıfa girip, yoklamayı alıp ders defterini imzaladıktan sonra plânımı uygulamak için öğrencilere kâğıt, kalem çıkarmaları gerektiğini, kendilerini yazılı yapacağımı söyleyince fırtına koptu.

– Aaaaa bu da nereden çıktı?

– Haber vermeden yazılı nasıl yapılabilir ki?

– Bu hoca yönetmelikleri bilmiyor sanki?

Homurtular alabildiğine devam ediyordu.

– Tahmin ediyordum zaten... Çok sert bir adam.

– Size bundan fayda gelmez demedim mi. İşte bak dediklerim nasıl çıktı?

...

İtirazlar uzadıkça uzuyordu. Ben ise gayet ciddi ve sakin tavırlarla kâğıt ve kalemlerin hazırlanmasını bekliyordum.

İstemeye istemeye kâğıtlar ve kalemler hazırlandı. A–B grupları ayrıldı.

Eğlencenin tadı çıksın diye yapamayacakları kadar ağır sorular sorarak cevap yazmalarını bekledim.

Tıslamalar, kaşınmalar, yan bakışlar uzun süre devam etti. Kâğıtları toplama zamanı gelince onların gözlerinin içine bakıp "NİSAN 1!" dediğimde sınıfta yer yerinden oynadı:

– Zaten beni biliyorlarmış da, zaten evliya gibi adammışım da, zaten benden kötülük beklemiyorlarmış da falan filân.

On dakika önceki olumsuz ifadelerin yerine artık bunlar gelmişti.

Gelelim Ömer'e... O gün Ömer'de garip bir hâl vardı. Biraz daha dikkatli bakınca Ömer'in burnunun kanadığını gördüm.

– Ömerciğim burnun kanıyor, haydi lavaboda temizle gel, diyerek dışarı gönderdim.

Daha Ömer sınıfın kapısına varmadan yüz üstü şırraaaaak diye yere düştü. Eyvah, çocuk gitti, diyerek koşup kaldırdım. Acele ile idareye götürüp oradan da doktor ya da hastaneye götürecektim. Heyecanla kucağıma alıp dışarı çıkarırken Ömer, gözlerini açıp yüzüme baktı ve heyecanlı bir sesle:

– NİSAN BİRRRRRRR, deyiverince olan olmuştu, öğretmen kürsüsüne kadar zor yürüyüp sandalyeye yığılıp kalmıştım. Nefesim daralıp sesim kısılmıştı. Kolay değil, Ömer'i kaybediyorduk. Şaka olduğunu öğrendiğim hâlde mahvolmuştum.

Ömer, burnunun ucundaki suyu iyi kullanmış, kırmızı kuru kalem ile kırmızı kan görüntüsü oluşturmuştu. Beni de inandırmıştı.

Olan olmuştu bir kere ben yarım saatte kendimi zor toparlamıştım. O günden sonra da Nisan 1'in değil şakasını, ciddisini bile ağzıma almaktan çekinir oldum.

BU SENE HACCA GİDECEĞİM

Çok sevdiğim bir dostumun özellikle üniversite yıllarımda asla unutamayacağım çok iyiliğini gördüm.

Arada sırada ona yakıştıramadığım yanlış şeyler yaptığını biliyordum; ama dostluk kolay şey değildi… Arkadaşımın da yanlış yapmasını asla istemezdim. Ben yapayım, ama o yapmasındı. Çünkü kendisini çok seviyordum.

Çalıştığı ilçe, yol üzerinde olduğu için köyüme her gidişimde kendisini ziyaret ederdim. O kadar hisli bir insandı ki zaman zaman anlatılanlara ağlardı.

Ziyaretine gittiğim bir seferde evden kendisinin memurlar kulübünde olabileceğini söylediler. Aklımdan "Arkadaşını arıyordur, kendisi ile ilgili bir problemi olabilir..." tarzında cümleler geçiyordu.

Buna rağmen içim içimi kemiriyordu: "Ya kötü bir şekilde görürsem…" diye başlayan cümleleri aklıma getirmemeye çalışıyordum. Bana o kadar candan davranan, yardımını esirgemeyen arkadaşımın kötü haberi beni çok kaygılandırıyordu.

Memurlar kulübüne vardığımda korktuğum başıma gelmişti: Dostum masa başında oyun oynuyordu. O saatte benim geleceğimi nereden bilsin ki? Görevliye çağırttırdığım zaman, rengi meşe külü gibi olan dostumun "hoş geldin"den önce ağzından çıkan ilk cümle: "Hemşerim bu sene inşallah Hacca gideceğim!" olmuştu.

Kelimeler büyümüş, büyümüş, büyümüştü... Ağzından çıkamaz hâle gelince yutmak istemiş, onu da başaramayınca hüznü, hicaba karıştırıp yudumlamıştı.

Yanaklarından ve alnından, âdeta, fışkıran terleri silmek için mendil aramasını unutamıyorum.

Bir anlık heves için şekerci dükkânından akide şekeri çalan ve yakalanan çocuk gibi mahcup bir durumdaydı. Ne ifade edeceğini şaşıran sözleri dilinden kaçarken gözlerini de gözlerimden kaçırıyordu. Zira gözlerimin içine baksa orada onun için ağlayan kırılgan bir yürek göreceğini biliyordu.

Alnından akan terler onun kalbini temizler de hesap gününde inşallah yüzü kızarmaz.

ŞEHİDİN CESEDİ OLUNCA

Yalova'da muhasebecilik yapan, halk arasında Kara Sadık adıyla bilinen rahmetli Sadık Güven Amcadan dinlemiştim:

Yalova-İzmit karayolu yapım çalışmaları devam ederken Tavşanaltı Köyü hizasında greyderin bıçağı bir bayan mezarını bozar. Greyderin kepçesi mezarda medfun bulunan kadının başını hafifçe çizip geçer. Ceset ilk günkü gibi taptaze durmaktadır. Çizilen yerden hafifçe kan akıverir. Cesedin sahibini araştırdıklarında köyden son günlerini yaşayan yaşlı bir amca karşılarına çıkar. Bu hanımın babasıdır. Hanımın beyi ise İstiklâl Savaşında şehit düşmüş bir vatan evlâdı...

Yaşlı baba olayı şöyle anlatmış:

Köyü, Yunan askerleri işgal ettiğinde onlara karşı koyacak eli silah tutan kimse olmadığından kaçabilenler ormana sığınmış, kaçamayanlardan yakalananlar Yunan usulü işkencelere tabii tutularak öldürülmüş.

Bu hanım kaçamayıp Yunan askerlerinin eline düşenlerden... Askerler önce cana değil ırza musallat olurmuş. Namusunu her şeyin üzerinde bir emanet olarak düşünen bacımız askerlerle dakikalarca boğuşmuş, ırzını onlara teslim etmemiş.

Yunanlı yüzbaşı amacına ulaşamayacağını anlayınca tabancasını çekip iffet abidesi mübarek annemizi şehit etmiş. Ceset o şehide aitmiş.

Fizik ve biyoloji kanunlarının burada işlemediğini görüyoruz. İbrahim için ateşe yakma, İsmail için bıçağa kesme, iki cihan güneşi efendimiz için mağaraya gizle emrini veren Allah, belli ki burada da toprağa çürütme emrini vermişti. Ve toprak emre itaat ederek bağrındaki emaneti çürütmemiş; kurda kuşa yem olmaktan korumuştu.

KENDİSİ KILMIYOR Kİ

İnsan, inancını yaşaması gerekir. Hele hele hem söylüyor hem de söylediklerini yapmıyorsa vay onun hâline denir. Kur'an-ı Kerimin açık tehdidi ile yüz yüze gelir. "Niçin yapmadığınız şeyleri söylüyorsunuz?"

İnsanın yapmadığı şeyleri çevresine yapın, diye söylemesi onun en büyük ayıbıdır.

Kimseyi suçlamadan, kendi hatalarımızı görüp temsil noktasında daha dikkatli davranmamız gerektiğini bilmemiz gerekir.

Anlatacağım olay, bu gerçeği bana bir kez daha göstermişti.

Gittiğim bir şehirde din dersi öğretmeni olan dostumun öğrencileri ile tanıştım.

Fıtratım gereği öğrenciler dikkatimi çok çekerdi. Hemen bir fırsatını bulup onlarla diyaloga geçerim.

O şehirde de öyle oldu. Bir grup öğrenciyi durakta beklerken görünce yanlarına yaklaştım. Kimsiniz, hangi okulda okuyorsunuz sorularının cevabını alınca öğrencilerin benim dostumun talebeleri olduğunu anladım.

Öğretmeniniz size namaz kılmayı öğretti mi, dediğimde, çocuklardan birinin verdiği cevap bütün insanların başını yere eğecek nitelikte idi. Şöyle ki:

"O kendisi kılmıyor ki, bize ne öğretecek."

İşte böyle; elimizi vicdanımıza koyalım ve bu cevabın bizlere anlattığı şeyi düşünelim.

YER ALTINDAN GELEN İNİLTİ

Ben Rıza Dedemin dördüncü göbekten torunuyum.

Hanımı, dördüncü çocuğunu dünyaya getirirken vefat etmiş. Hanımı vefat ederken en büyük çocuğu on iki yaşında, en küçüğü ise bir haftalık bebekmiş.

Savaş ve kıtlık Osmanlı'yı kasıp kavurduğu dönem köyümüz de bu fakirlikten nasibini almış. Herkes çaresizlik içindeymiş.

Çuvalda un, fıçıda yağ, keletede bulgur yokmuş. Ahırda ineklerin yiyeceği saman ve yem yokmuş.

Ülke gibi Gecek köyü de perişanmış. Bütün bu olumsuzluklar içinde hanımını da kaybedip dört çocuğu ile kalıveren Rıza dedem çaresiz kalmış; zira çocuklarına hem baba hem de anne olmak zorundaymış.

Bir gün köye gelen jandarma Rıza dedemi bularak eline bir pusula uzatmış. Dedemin rengi atmış. Vatan için ölüme davetiye çıkmışken gidemem denir mi? Vatan tehlikede, Kur'an tehlikede, namus tehlikede; gidemem demek olur muydu hiç.

Daha öncekiler de gitmişlerdi ve dönmemişlerdi.

Şimdi sıra ondaydı.

...

Köy halkı yeni askerleri köyden yolcu etmek için meydana toplanmışlar.

Asker çağındaki bütün erkekler cephede olduğu için meydandaki erkeklerin en genci elli yaşındaymış. Genç, ihtiyar kucaklarında çocuklarıyla yiğitlerinden haber bekleyen anneler...

Bir yiğidi daha şahadet yoluna uğurlamak üzere toplanmıştır. Dualar yapılır, âminler dilenir, gözyaşları akıtılır. Şehit adayı Rıza dede de uğurlanır.

Uğurlanmadan önce köyün ihtiyarlarından nur yüzlü mübarek imam, Rıza dedemin kulağına eğilerek:

– Molla Rıza, dört tane çocuğu kime bıraktın, deyince dedem titrek sesiyle ancak:

– Allah'a, diyebilmiş.

Başka kime bırakabilirdi ki? O'ndan daha emin kim olabilirdi ki?

Gözlerde yaş, dudaklarda titremeyle dedem, arkasına bakmadan gözden kaybolup gitmiş. Gidiş o gidiştir. Dönmez bir daha köyüne. O da öncekiler gibi toprağın bağrına düşmüş, şehit olmuştur.

...

Ömer dedem, kalan dört çocuktan birisi. Dört kardeşin çektiği çileleri ağlayarak anlatırdı. Çocukluğuma rağmen anlatılanları dinlerken dayanamaz ağlardım. Onlara, şehit Rıza dedenin kız kardeşi Ümmühan hala annelik yapmış.

Bu sebeple çocukluğumdan beri ne zaman "Çanakkale" dense boğazıma bir şeyler düğümlenir. Kolay değil dedemle birlikte iki yüz elli bin vatan evlâdı toprağın bağrına düşmüş. On beş yaşında tüyü bitmemiş bahadırla, elli yaşındaki bahadırın mezarı yan yana duruyor. Tarihte eşi görülmemiş bir destan...

...

Bir gün, Yalova İmam Hatip Lisesi öğrencileriyle öğretmenleri Çanakkale'ye gezi yapacaklarını söyleyerek benim de katılmamı istediler, bu bulunmaz fırsatı değerlendirmek istedim.

Çanakkale'ye gidip, binlerce şehidimizin izine düşüp, gül kokularını arayacaktım. Rabbim bana büyük bir nimet bahşetmişti.

Gün geldi yola çıktık, yollar uzadıkça uzuyordu. Sonuçta Çanakkale'ye varıp feribot saatini beklemeye başladık. Feribot hareket etmişti, artık yol alıyorduk.

Feribotta Çanakkale Merkez Ortaokulu öğrencileri de vardı. Öğretmenlerinin onları karşıya pikniğe götürdüğünü öğrendik. Öğretmenleriyle tanıştık.

Hâl hatır sorduktan sonra o yörenin insanı oldukları için kendilerinden savaş bölgesi hakkında bilgi istedik. Öğretmenlerden biri bilgi verirken sözünün bir yerinde rengi değişti. Anlattığı şeyler bizi de dünyamızdan başka diyarlara alıp götürmüştü. Tek başıma olsam rüyâ derdim, ama yanımda Selahaddin Güven Bey de anlatılanlara şahit olmuştu.

Öğretmen arkadaş, bazı kutsal gecelerde savaş bölgesinde yerin altından acı acı iniltiler geldiğini ve yöre halkının da o iniltileri hep duyduğunu söyledi.

Mübarek dedeciğim, seksen yıl olmuş, toprağın bağrına düşeli; bu inilti, bu figan nedendir. Niçin inleyip ağlıyorsun. Biliyorum canlarınızı vererek bıraktığınız emanete sahip çıkamadık.

Ne olur dedeciğim mahşerde yakamdan tutup da Rabbime benden şikâyette bulunma. Ben perişan hâlimle gelecek o günlerin korku ve endişesi ile zaten bizarım. Sen ölüme "Allahuekber!" diyerek koştun; ben ise ölümden konuşturmaz oldum.

DERDİMİ GECELERDE O'NA ANLATIYORUM

Çok sevdiğim, pırıl pırıl yüzlü, başarılı bir öğrenciydi S…

Yanlış yapmasın, tertemiz olan ruh dünyasını kirletmesin, ölünceye kadar pırıl pırıl hâlini devam ettirsin, diye gözüm onun üzerinde olurdu.

Öğrencilerim hakkında duyacağım olumsuz bir haber bana felâket gibi gelirdi. Zira S… için de aynı felâkete dayanamazdım.

Zaman zaman hâlini hatırını sorar, dersleri ve genel durumu hakkında kendisinden bilgi alırdım. Bir seferinde S…'ye:

– Yavrum okulda ve dışarıda bir sıkıntın olursa haberim olsun; sana yardımcı olayım, dediğimde verdiği cevap beni kendime getirmişti.

S… boynunu bükerek:

– Hocam, bir sıkıntım olduğu zaman, başım daraldığı zaman, o günün gecesinde Peygamber Efendimize (s.a.s.) derdimi açıyorum rahatlıyorum. O, bana yardımcı oluyor, deyivermişti.

Yani S... bana lisan-ı hâliyle:

– Hocam ben aradığımı buldum, sen karışma, demek istiyordu.

Henüz lise ikinci sınıfta olmasına rağmen hangi buutta yaşıyordu. On dört asır öncesinin gül devrini yaşayanların yirminci

yüzyıldaki canlı bir örneği idi o. Ben ise bunca yaşıma rağmen daha bir kere bile dünyaların sevgilisi ile bir kerecik olsun irtibata geçememiştim. Bir de hâlime bakmadan S...'ye yardımcı olmaya kalkmıştım.

ŞİMDİYE KADAR ELLİ SEKİZ KİŞİ

Yalova'dan bir grup öğrenciyle İstanbul'un tarihi ve turistik yerlerini gezmek için bir gezi yaptık.

İstanbul'a geldik, tarihi ve turistik yerleri gezdik. Tam öğlen vakti Sultan Ahmet Camisine geldik. Amacımız Sultan Ahmet Camisini, Ayasofya Camisini ve Topkapı Sarayını gezip Yalova'ya dönmekti.

Bülbül sesli müezzinlerin okuduğu ezanlar, hem beni hem de çocuklarımızı etkilemişti. Namaz kılmak için camiye girdik.

...

Namazları kılıp caminin avlusunda toplandığımızda, bazı öğrencilerimiz:

– Öğretmenim, camide kılığı kıyafeti Müslüman'a benzeyen, ama Türk olmayan birisini gördük. Kendisini bulup konuşalım mı, dediler.

Çocukların amacı Türk olmayan birisi ile az buçuk bildikleri İngilizce ile konuşmaktı. Gidin bulun dedim. Caminin batı tarafında abdest alınan musluklardan birisinin başında bulmuşlar; gelip haber verdiler. Gidip kendisi ile tanıştık.

Bu kişinin 27-28 yaşlarında, yüksek makine mühendisi olan bir Alman olduğunu öğrendik. Türkçeyi bizim anlayabileceğimiz şekilde konuşuyordu. Yüzü pırıl pırıl ışık saçıyordu. Günlerini

boşa geçirmediği, ötelerle irtibatının sağlam olduğu her hâlinden belli idi.

Kendisine: "Burada ne yapıyorsunuz." diye sorduğumda üç aydır buralarda olduğunu, Alman olmasına rağmen İngilizce'yi ana dili gibi konuşabildiğini anlattı. Bu sözlerinin ardından da Sultanahmet Camisine Avrupa'dan turist çok geldiğini, gelen turistlerin de ya İngilizce ya da Almanca mutlaka bildiklerini; İngilizce bilenlere İngilizce, Almanca bilenlere Almanca, İslâm dinini anlattığını ve üç ayda elli sekiz kişinin Müslüman olduğunu söyleyince tüylerim diken diken olmuştu.

Sözlerinin ardından şunu da ekledi. Kaldığı pansiyona namazdan önce eşiyle bir kafile gönderdiğini, biraz sonra gidip onlara da İslâm dinini anlatacağını muhtemelen onların da Müslüman olacağını söylemişti.

Bir Alman kardeşimiz gelmiş; Sultan Ahmet Meydanına postunu sermiş ve Avrupa'dan gelen kişilere İslâmı anlatıyor; onların Müslüman olmalarına vesile oluyordu. Kendimden o kadar utandım ki… Devlet bana halka, çocuklara dinini öğreteyim diye maaş veriyordu. Ben bu maaşımla çocuklarımı geçindiriyordum. Fakat senelerdir öğretmenlik yaptığım hâlde o Alman kardeşimizin yaptığını yapamadım; onun başarısına ulaşamadım. Bu benim için çok utanç verici bir durum...

SAKIN UNUTMA

17 Ağustos depreminde Adapazarı, İzmit, Gölcük gibi Yalova'da da yer yerinden oynamıştı. Yüzlerce bina yerle bir olmuştu.

Evimizde ve evimizin çevresinde herhangi bir hasar yoktu. Gecenin o saatinde de zaten bir şey görünmüyordu. Beş on dakika sonra ambulans ve itfaiye sirenleri duyulmaya başlayınca: "Acaba yıkıntı falan var da onun için mi bu siren sesleri geliyor." diye telâşlandık. Zira Yalova'da akrabalarımız, dostlarımız, öğrencilerimiz, okullarımız vardı.

Arabaya binip eşi dostu, çevremizi kontrol etmeye çıkalım, dedik. Baktım ki bir sürü bina yıkılmış; yatak kıyafetleri ile sokaklarda dolaşan insanlar, göçüklerin altından gelen acı iniltiler tam bir mahşer havasını andırıyordu.

Yeğenim Dr. Salih Özalp'in oturduğu bina, olduğu gibi yere yığılmıştı. Acaba bu yıkıntının içinde Salih, hanımı ve üç yavrusu sağ kalabilirler miydi? Heyhat!

Yeğenim Müjdat ve eşi de ortalarda görünmüyordu. Acaba onlara bir şey olmuş muydu? Yine de eşimin yeğeni Rıdvan ve eşini bulmuştuk. Onlar sağ idi. Diğer dostları ve akrabaları bulmuştuk, ama Müjdat görünmüyordu. İnşallah başına bir iş gelmemiştir, diye dua ediyorum. Dr. Salih'ten ümidim zaten kesilmiş gibiydi.

Müjdat'ın evinin yıkıldığını, fakat yıkıntıların altından Müjdat'ın ve eşinin sesinin geldiğini öğrendik. Yüreğimize su serpilmişti. Çok gençlerdi. Evleneli henüz sekiz ay olmuştu.

Depremden yaklaşık dokuz saat sonra göçük altından yaralı olarak çıkarıldılar. Hemen Bursa'ya gönderildiler. Elhamdülillah onlar kurtulmuştu. Artık gece gündüz Dr. Salih Beylerin yıkılan binasının başında bekleyip onların canlı ya da cansız bedenlerini alıp gereğini yapmanın çaresine bakıyorduk.

Dört-beş günlük bir çalışmanın sonucunda onların da cansız bedenlerini alıp ebedi kalacakları mekâna yerleştirmiştik. Evlâdım gibi sevdiğim Salih'in, Betül'ün kızları Elif ve Dilâra'nın oğulları Yusuf Asım'ın vefatları beni son derece üzmüştü. Ama emir büyük yerden gelmişti. Biz ne diyebilirdik ki...

Müjdat ve eşi Şeyma'yı hastanede ziyaretlerine gittik. Ayrı ayrı hastanelerde tedavi görüyorlardı. Bu arada Müjdat göçük altında geçirdikleri dokuz saatin öyküsünü anlattı. Anlatırken zaman zaman duraksıyor, yutkunuyor sonra kendine gelince devam ediyordu. Anlattığına göre:

Deprem başlayınca canlarını dışarı atabilmek için kalkmışlar; tam ara koridora geldiklerinde olan olmuş, bina yıkılmış, onlar da yere düşmüşler. Hareket etme şansları da yokmuş. Küçük bir delikten gelen oksijen onların rahat nefes almalarını sağlıyormuş, fakat artçı sarsıntılar olunca o hava deliği de kapanmış; bu sebeple içeride havasız kalmışlar. Artık yaşamaktan ümidini kesen Müjdat, hanımına:

– Bak Şeyma biz artık ölüyoruz. Bizi mezara gömecekler. Orada Münker-Nekir melekleri gelip Rabbin kim? Dinin ne? Peygamberin kim? Kitabın ne, diye soracaklar. Sakın unutma: Rabbim Allah, dinim İslâm, Peygamberim Hz. Muhammed (s.a.s.), kitabım Kur'an-ı Kerim dersin; oldu mu? Burada bera-

berdik; orada da beraber olalım. Sakın yanlış yapıp da başka cevaplar verme.

Müjdat'ın sözleri bitince bu sefer Şeyma söze başlayıp beyine:

– Müjdat sakın sen de unutma. Rabbim Allah, dinim İslâm, Peygamberim Hz. Muhammed (s.a.s.), kitabım Kur'an de; oldu mu?

Kendilerinin sağ olduklarının anlaşılıp kurtuluş ümitleri belirince Şeyma ağlayarak:

– Müjdat, inşallah annem eteğimle, başörtümü unutmaz; yoksa ben bu hâlimle insanların içine nasıl çıkarım?

...

Vücuduna saplanan yüzlerce cam parçasına, üzerlerine çöken onca ağırlığa rağmen imanın verdiği güçle, kabir hesabı yapan, kurtuluş ümitleri belirince kılık-kıyafet hesapları yapan bu iman ve iffet abidesine ne denir? Herkes imdat çığlıkları atarken onlar tevekkülle ötelerin muhasebesini yapıyorlar.

Şeyma'mız aldığı darbelerin etkisiyle on beş gün sonra Hakk'ın rahmetine kavuştu. Duamız o ki, inşallah şehadet şerbetini içmiştir. Meleği âlânın sakinleri onu hoşamedi ile karşılamışlardır. Bize göre o bunu çoktan hak etmişti. Kendisi hakkında bu şahadetimizi ötelerde de ikrar edeceğiz. Allah geride kalan sevdiklerine sabırlar ihsan etsin.

ONLARIN YEMELERİNİ SEYREDİP ZEVK ALIYORUM

1980'li yıllar... Yalova Lisesinde öğretmenliğime devam ediyordum. Her vesile ile bahsettiğim gibi öğrencilerin her zaman yanında olmak, bana ayrı bir haz verirdi.

Okul bahçesinde, koridorlarda, sınıflarda gördüğüm solmuş kravatlı, deforme olmuş ceketli veya formalı, ütüsüz pantolonlu, modası geçmiş ayakkabılı her öğrenci, beni üzer, düşünce dünyamı alt üst ederdi.

Okul idaresi beni çarşamba günleri okul kantininin bulunduğu koridorda nöbet tutmakla görevlendirmişti. Teneffüslerde nöbet yerime gider görevimi yapmaya çalışırdım. Kantinde alışveriş eden cıvıl cıvıl öğrencileri seyreder, onların ellerindeki çeşitli yiyeceklerle teneffüs bitimine kadar arkadaşlarıyla yaptığı sohbetleri, yazılı, sözlü ve ödev sebebiyle yaptıkları tartışmaları dinlerdim.

Nöbetim sırasında haftalardır aynı yerde duran bir öğrenci dikkatimi çekti. Bu çocuk Ağrı'dan Yalova'ya göç etmiş, inşaatlarda çalışan abisinin yanında onun kendisine tanıdığı kıt imkânlarla okumaya çalışıyordu. Anadolu'nun akıllı, zeki, saygılı babayiğit delikanlısı olan M…'nin hareketleri dikkatimi çekmişti.

M... her teneffüs kantin önüne iner; teneffüs bitimine kadar oralarda dolaşır, zil çalınca sınıfına giderdi. Bu durum birkaç se-

fer olsa önemli değildi, ama her hafta ve her teneffüs aynı şey tekrarlanınca içime bir kurt düştü. Bu çocuk neden her teneffüs buraya iniyor, ama hiç alışveriş yapmıyordu. Karnı mı toktu, yoksa parası mı yoktu. Bir gün M...'nin yanına yaklaşıp hâlini hatırını sorduktan sonra:

– Yavrum haftalardır ben burada nöbet tutuyorum, sen her teneffüs kantin önüne inip dolaşıyorsun; hiçbir gün alışveriş etmiyorsun. Alışveriş etmeyişin dikkatimi çekiyor. Niçin alışveriş etmiyorsun, dediğimde M...'den aldığım cevap beni iliklerime kadar dondurmuştu.

– Hocam benim alışveriş yapmak için hiç param yok. Ağabeyim inşaat işçisi, onun da kimi zaman parası olmaz. Ben, kulübede gaz lambası ile derslerime çalışıyorum.

– Peki, niçin her teneffüs buralardasın, diye sorduğumda:

– Hocam arkadaşlarım tost yiyorlar, döner yiyorlar; kola, gazoz, ayran içiyorlar ben de onları seyredip zevk alıyorum.

O zaman aklıma balık yemeye, kebap yemeye kilometrelerce uzaklara giden insanlar geldi. M... gibi binlerce gencin hâlini bilselerdi ne düşünürler acaba, diye düşündüm.

GÖKYÜZÜNDEKİ BESMELE

Zaman zaman okulun düzenlediği ses ve türkü yarışmalarında ödül alan bir öğrencimizdi A...

Bir zaman sonra A... çok sevdiği dünyadan bıkmış gibi ötelerle çok sıkı irtibat kurmaya başlamıştı. Hayatının henüz baharında olmasına rağmen bana sorduğu sorular hep ötelerle ilgiliydi.

"Nasıl yaparım da Rabbimin rızasını kazanırım; Ayşe Annemize nasıl komşu olurum, Hz. Fatma Annemizle nasıl bir arada bulunurum, oralarda olmanın yolu nedir?"

A…'nın kafasını meşgul eden sorulardı bunlar.

Âdeta A… dünyayla ilişkisini koparmış, ötelerin insanı olmuştu.

Annesi, geceleyin kalkıp seccadesinde ağladığını, anlatırdı.

Bir seferinde A… bana telefon ederek:

– Hocam gece saat iki gibi evimizin balkonuna çıktım, gökleri, yıldızları seyrediyordum. Birdenbire gökyüzünde kıbleye doğru "Bismillahirrahmanirrahim" yazıldığını gördüm. Bu ne manaya gelir, diye sordu.

Saat gecenin ikisi ve tam teheccüd vakti, ötelerle irtibata geçme anı… A... çıkmış gökleri ve onları yaratan sonsuz güç sahibinin kudretini düşünüyor. Ben ise o saatte mışıl mışıl yatağın-

da uyuyan bir gafilim. A...'ya ne diyebilirdim ki. Sadece şunu söyleyebildim:

– Yavrum ben o saatte mışıl mışıl uyuyordum, gördüklerinin ne anlama geldiğini ben nereden bileyim.

A... bende aradığı sorunun cevabını bulamamıştı. Ama belli ki bu olay A...'ya ötelerden gelen müjdeli bir haberdi. Çünkü besmelenin içinde geçen Allah'ın Rahman ve Rahim sıfatlarının işareti ile A... hem dünyada hem de ahirette mutlu olacaktı.

Zaten O, bunları çoktan hak etmişti. Rabbim o güzellikleri bizlere, çocuklarımıza ve bütün isteyenlere nasip etsin.

ALKOLLÜ KOMŞUM

Oturduğum evin karşısına aldığı alkol yüzünden zaman zaman ayakta bile duramayan N... iş yeri açmıştı.

Ben de: "Yarabbi yılanın sevmediği ot burnunda biter derler." diyerek N'nin orada iş yeri açmasını kalbimde protesto etmiştim. Ama olan olmuştu. Adamın ekmek kapısı, ne diyebilirdim ki. Sadece kendisi ile konuşmamayı, hayırlı olsun dememeyi, yüzüne bakmamayı kararlaştırmıştım.

Sanki Allah'ım, cennetin anahtarını bana verse, oraya kimseyi sokmayacak kadar; hatta içeridekileri de dışarıya çıkarıp, kendime göre hayat sürebilmeyi düşünecek kadar katı bir anlayışım oluşmuştu.

N... iş yerini açalı aylar olmuştu ki yüzümü çevirip kendisine ne merhaba ne de hayırlı olsun, diyordum.

Zamanla kafamı rahatsız eden düşünce içimde filizlenmeye başladı. Beynimde: "Şakir, yarın huzur-u ilahide N... yakandan tutar da Allah'a 'Yarabbi ben bir sarhoştum, Şakir Bey ise din dersi öğretmeni idi, fakat ben Ebu Cehil'den kötü bir insan da değildim. Sarhoş olmama rağmen sana inanıyordum. Ebu Cehil ise sana savaş ilan etmişti. Böyle olmasına rağmen Efendimiz, Ebu Cehil'in ayağına, en az seksen kere, gidip "GELLLL" diye davet etmişti de o yine gelmemişti. Şakir Öztürk ise gel demek şöyle dursun benden bir selâmı bile esirgedi. İş yerime gelip ha-

yırlı olsun bile demedi. Belki benimle irtibat kursaydı, bir kerecik olsun merhaba deseydi ben de seni tanır, sana yönelir, sana kulluk yapabilirdim. Ben, Şakir Öztürk'ten davacıyım Yarabbi!' diyerek Rabbime beni şikâyet ederse ne yaparım, hâlim ne olur?" tarzında düşünceler oluşunca uykularım kaçmaya başladı.

Bir seferinde sabah okula gitmek üzere evimden çıkarken N...nin iş yerini açmış etrafı toparladığını gördüm. Bir ara göz göze geldiğimizde elimi kaldırarak sadece merhaba diyebilmiştim. Meğer N... benden ne kadar ilgi bekliyormuş.

– Merhabaaaaa hoca, merhaba diyerek bana en az on kere "merhaba" çekti.

Artık selâmlaşıyorduk. Zaman zaman iş yerine gidip çay, kahve sohbetlerimiz oluyordu. Orada oturup çay içerken bile N... bazen perdenin arkasına geçip bir yudum da olsa alkolünü alıyordu.

N… ile samimiyetimiz artmıştı. Ona merhaba, deyip çayını içmeden evime gitmiyordum. Günler, aylar birbirini takip edip gidiyordu.

Ramazan ayı, gelmiş herkes mübarek ayın heyecanı ile coşuyor, eşine dostuna iftarlar veriyordu. Aklıma N…'yi ailece iftara çağırmak geldi. (Aklıma getirene binlerce başım kurban olsun.) Çocuklarımın annesiyle kararlaştırıp iş yerine vardım hâlini hatırını sorduktan sonra:

– N... bu akşam bize iftara gel oldu mu, deyince N... bu sözüme bir anlam veremeyerek yüzüme şaşkın şaşkın bakmaya başladı.

Sonunda:

– Ben mi, diyebildi. Ben de:

– Evet sen, deyince N…'nin şaşkınlığı daha da artarak titreyen sesi ile:

– Hoca ben oruç tutmuyorum, alkol alıyorum bu iftar işi de nereden çıktı, diye sordu.

Ben:

– Senin oruç tutmadığını, alkol aldığını biliyorum, dediğimde N... şaşkın şaşkın:

– Yani sen beni iftara çağırıyorsun öyle mi? Allah Allah, dedi.

Ben tekrar kendisine:

– Evet, yengeyi de getirmeyi unutma, diyerek sıkı sıkı tembihleyip ayrıldım.

Onlar yalnız kalmasınlar diye başka bir komşumu da iftara çağırdım; geldiler. Allah'ın verdiği nimetlerden beraberce yeyip içtik, akşam namazı kılacağımızda N… benden müsaade isteyerek balkona çıktı. Namazı bitirdiğimizde N…'yi içeriye çağırdığım zaman baktım, ağlıyordu. (Bu ağlama değil, gözlerden sanki yaş fışkırması idi.) Gözleri kan çanağı gibi olmuştu. N… durup durup kırık plâk gibi:

– Hoca beni mahvettin, hoca beni mahvettin, diyordu.

Ben ise zaten etkilenip bunalmıştım, N…'yi zor belâ teskin edip geç saatlere kadar konuştuk.

Ertesi gün okuldan geliyordum. N... benim geldiğimi görünce, işyerinden ok gibi fırlayarak bana doğru koştu. Kendisi benden en az on yaş büyüktü. Buna rağmen koşuyordu. Eli havada olduğu hâlde:

– Hoca hoca müjde, hoca müjde, diyordu.

– Hayrola N... neyin var, ne oldu, dediğimde N…:

– Hoca, bugün sabah namazını kıldım, kendi kendime Allah'ıma karşı söz verdim. Bundan sonra alkol almayacağım. Hoca ne olur dua et, sözümde durayım; Allah'ım beni korusun. Bu yıl üç hafta içmezsem kurtulurum.

N... gerçekten sözünde durmuştu, namazlarına devam ediyor ve alkol almıyordu. Altı ay kadar sonra da vefat etti.

N...'ye hâlinden dolayı bir merhabayı esirgeseydim; mahşerde hâlim ne olurdu. Yarabbi sana şükürler olsun ki beni o günahtan kurtardın.

Sarhoş mu? Bırak yıkılana kadar gitsin derler, öyle değil, sarhoş gördün mü tut elinden, kaldır, yıkılmasın; o da Allah'ın kulu, yardımcı ol.

ÇİKOLATA YAZILISI

Yalova Lisesinde öğretmenlik yaparken Allah'ın dinini anlatmakla mükellef olan bir insan olarak "Bana emanet edilen bu çocukların kalplerine nasıl olur da güzellikleri nakşederim, bu işi onlara nasıl benimsetirim, nasıl din dersini sevdirir de rüyâlarını süsleyen bir konuma getiririm..." şeklinde düşünürdüm. Gecem gündüzüm hep bu hayâllerle geçerdi. Bu amaçla değişik ders anlatma modelleri ve metotları düşünürdüm.

Şüphesiz kalplerin sahibi Yüce Yaratan'dır. O'ndan bir esinti gelmezse bizim kalplere girme adına yapacağımız bir şey asla olamaz.

Efendimiz tebliğ etmiş, O hidayete erdirmişti. Tebliğ Ömer'e de, Ebu Cehil'e de aynı mübarek ağız tarafından ulaştırıldığı hâlde kalpler elinde olan yüce Mevlâ, Ömer'i, Hz. Ömer makamına yükseltmiş, dünyada iken Kur'an-ı Keriminde Cennetle müjdelenen on talihliden birisi yapmış; öbürünü ise esfel-i safiline indirmişti.

Hz. Bilâl (r.a.) bir gün ağlayarak Efendimize gelir ve şöyle söyler: "Ya Rasulullah, iyi ki kalplerin sahibi sen değilsin, eğer kalplerin sahibi sen olsaydın, hidayete erdirmede Haşimoğullarından ve Kureyş'ten bu siyahî köle Bilal'a sıra ne zaman gelirdi ki. İyi ki kalplerin sahibi O ve benim kalbimi de O hidayete erdirdi."

Bilal'ın hıçkırıklara boğulması üzüntüden değil, kendisini kuşatan hidayet nurunun sevincindendi.

Sınıflarda da bizim görevimiz İlahî mesajı öğrencilere iletmekti. Kalplere hükmetme şansı bize verilmemişti. Fakat rolümüzü iyi oynamalıydık. Bütün marifetlerimizi sergileyerek, çocukların gönüllerini hoşnut edip onlara bu güzelliği anlatmalıydık. Ağzımızdan çıkan her cümle ölçülü, kılık kıyafetimiz düzgün, dişlerimiz temiz, saçlarımız bakımlı olmalıydı. Kravatımızdan gömleğimize kadar üzerimizde bulunan her şeyin renk uyumu çok önemli şeylerdi. Bunun yanında klasik öğretmenlik ve ders anlatımının da dışına çıkıp çocuklarımıza çağdaş bir anlayış ile dini takdim etmemiz gerekiyordu. Kısacası renkli bir takdim şarttı.

Bir gün aklıma öğrencileri çikolata yazılısı yapmak geldi. (Aklıma getirene bin başım feda olsun.) Nasıl yapmalıydım, sınıfta bulunan öğrenci sayısına göre çikolata alıp çantama koydum.

Sınıfa girdim. Çocukların hiçbir şeyden haberi yok, defter kitaplarını açmış, beni bekliyorlardı. Sınıf defterini imzalayıp yoklamayı aldıktan sonra kendilerine yazılı yapacağımı bildirerek birer kâğıt kalem çıkarmalarını söyledim. Öğrencilerden ani bir itiraz çığlığı yükseldi. Vay efendim haberleri yokmuş, vay efendim bir hafta önceden söylenmeden yazılı yapmak yönetmeliklere tersmiş, vay efendim müdüre giderlermiş falan filân. Bütün söylenenlere kulağımı tıkayarak ciddiyetle kâğıt kalem çıkarmalarını bekledim. Çocuklar çaresizdi. Yazılı olacaklardı.

Kâğıtlar çıkarılmış, kalemler hazırlanmıştı.

– Soru 1: Çikolata deyince ne anlıyorsunuz?

Yükselen çığlıklar:

– Hocam ciddi misiniz?

– Soru 2: Çikolata yemeyi sever misiniz?

– Hocam yazıyor muyuz?

– Soru 3: Çikolata yerken kendinizi nasıl hissedersiniz?

Artık itirazlar kesilmiş herkes yazıyordu.

– Soru 4: Çikolata yemeden önce ne söylersiniz?

– Soru 5: Çikolatayı hangi elinizle yersiniz?

– Soru 6: Çikolata yedikten sonra ne söylersiniz?

Son üç soru, eğitim amaçlı idi. İçinde "besmele" çekme, "sağ elle yeme" ve "elhamdülillah" deme bilinci yatıyordu.

"Sağa-sola bakmayın, kopya çekmeyin, asarım, keserim, kâğıdınızı alırım ha."

Terleye terleye cevaplar veriliyor.

Bu sorular hiç çalışmadıkları konulardan çıkmıştı. Mırıltılar devam ediyordu. Hocam ortalamaya girecek mi? Sözlü yerine mi yazılı yerine mi geçecek.

Hiçbir şey yerine geçmeyecekti. Her şey eğitim amaçlı idi. Kâğıtları topladım, çantamdan çıkardığım çikolataları kendilerine gösterdiğimde sınıfta yer yerinden oynamıştı.

Çikolatayı onlara kendim ikram ettim, çünkü Efendimiz (s.a.s.) ashabına su dağıtmıştı. Bu davranışı onun kişiliğinden bir şey eksiltmemişti. Ben de çikolata dağıtsam ve dağıttığım çikolataların kâğıtlarını toplasam ne kaybederdim ki. Efendimizi, temsilen onlara anlatmış olmaz mıydım?

Hepsi yazılıda geçen sorulara göre sağ elleri ile alıp, besmele çekerek yediler ve "elhamdülillah" dediler.

Bu metodu hemen hemen bütün sınıflarda uygulamıştım. Yıllar sonra karşılaştığım birçok öğrencimden şuna benzer cevap aldım: "Hocam o yazılıdan sonra sol elle bir şey alıp asla yiyemedim. Besmele çekmeyi ve elhamdülillah demeyi asla unutmadım."

ORALARI KİRLETMEYEYİM

Yücebilgili ilköğretim okuluna devam eden üç öğrencimizin annesi birdi. İç dünyasındaki temizlik ve dürüstlük yüzüne aksetmiş bir hanım kardeşimiz...

İki yıl boyunca çocuklarının eğitim-öğretim işleri ile hep o ilgileniyordu. Ayrıca okulun her türlü eğitim hizmetlerine de koşardı: Mantı gününde, kermeslerde başta görünenlerdendi.

Ben, Allah kalbimi biliyor ki kendisini eşinden ayrı veya eşini kaybetmiş birisi olarak düşünüyordum. Fakat belki pot kırar, onun üzülmesine sebep olabilirim diye bunu sormaktan çekiniyordum.

Okula her gelişinde çocuklarının üzerine tül gibi titrerdi. O bir anne olarak çocuklarını yangından kurtarabilmenin plân ve projelerini yapar bizden de birer eğitimci olarak bilgi isterdi.

Kolay değil, evlâdı dünyaya getirmek önemli değildi, önemli olan onları adam gibi yetiştirip, hem dünya hayatını hem de ahiret hayatını kurtarabilecek birer insan olmalarını sağlamak...

Onun için de eğitim ücreti olarak üç çocuğu için okula çuvalla para veriyordu. Ama verdiği paraları hiç düşünmüyordu.

Bir gün, kendisi, müdür odasında çocuklarının kayıt işlemlerini yaptırırken dışarıda okul bahçesinde arabanın başında bekleyen bir kişiyi görünce kendi kendime hanım velimizin de duyabileceği bir sesle:

– Dışarıdaki kim acaba, diye sorduğumda:

– Bizim bey, deyince şaşırdım.

– Peki, niçin gelmiyor? Gelip de bir çayımızı içse; olmaz mı, dediğimde:

– O sizden utanıyor. Onun için gelmiyor, demişti.

Bunun üzerine hemen odadan çıkıp bahçeye, arabasının başında bekleyen iki seneden beri ilk defa yeni tanışacağım velimizin yanına gittim. Koluna girerek:

– Arkadaş niçin içeriye gelmiyorsun? Gel sana bir öğretmen çayı içireyim; hem de tanışmış oluruz. Seni çok merak ediyordum, dediğimde velimiz başını öne eğerek yürekleri sızlatan şu cevabı vermişti:

– Hocam oraları kirletmeyeyim.

– Gel kardeşim sen kirli değilsin, yıllardır sana ulaşamadık, senden hep uzaklarda kaldık. Sizleri gördüğümüzde içimiz burkuldu. Burnumuzu tuttuk, hele şunların hâline bak dedik de kendi perişan hâlimizi hiç görmedik. Senden özür diliyoruz. Mahşerde yakamızdan tutup da: "Yarabbi bunlar beni unuttular bunlardan davacıyım." deyip de bizleri perişan etme, hakkını helâl et. Keşke kapını bir kere çalıp da hatırını sorabilseydim. İçki içmene rağmen sana bir el uzatabilseydim.

YIKILANA KADAR GİTMESİN

Eline aldığı şişe ile akşama kadar Yalova sokaklarını adımlayan, Malkoçoğlu adı ile tanınan bir kişi.

Kaldığı yer belli değil. Bazen bir bankın üzerinde, bazen bir ağaç dibinde geceler; soğuk kış günlerinde ise mekânı inşaatlar olurdu.

Sabah aklına gelen bir isme akşama kadar küfrederdi, ama buna rağmen kimseye de zararı olmayan garip bir insandı o.

Yine bir gün onun geldiğini gören hanımlar korkudan kaçışmışlardı. Hanımların bu davranışı onu fazlasıyla üzmüş olacak ki, o hâli ile sırtını duvara vererek hanımlara yol açtı ve eli ile işaret ederek:

– Geçin ablacığım geçin, ben kötü insan değildim, beni kötü yaptılar, dedi.

Bu söz acı; acı olduğu kadar da onu bu duruma düşürenlerin ne kadar vebalde olduklarının bir göstergesiydi.

Kötü olmayanı kötü yapmak ve kötü durumlara düşürmek ne kadar tüyler ürpertici bir durum.

Aramızda geçen bir hadise de şöyle olmuştu:

Yine Yalova'nın caddelerinin birinde Malkoçoğlu ile karşılaştık. İçimden:

“Şu pis adam yine geliyor, diyerek mırıldandım.” Sanki o pisti de ben temiz miydim. Kendimi cennetin rakipsiz adayı

görüyordum. Fakat aklıma getirmediğim ya da getirmek istemediğim Rabbimin sonsuz rahmet ve merhameti idi.

Peygamberimizin ifadesi ile O, susuz kalmış köpeğin susuzluğunu gideren günahkâr bir kadını cennete sokmamış mıydı. O'nun merhameti bir annenin evlâdına karşı gösterdiği merhametten en az yüz kat fazla değil miydi.

Malkoçoğlu bugün böyle olabilirdi, ama yarın ötelerde bize şefaatçi olarak kurtuluşumuza vesile olamaz mıydı? Rahmeti sonsuz, kalplerin yegâne sahibi Yüce Yaratan onu da hidayete erdirip kalbini nurlandıramaz mıydı.

Benim olumsuz düşüncemin üzerinden henüz üç-beş saniye geçmişti ki Malkoçoğlu elini göğsüne bastırarak, kalbinin derinliklerinden gelen bir sesle bana:

– Selamünaleyküm ağabeyciğim, deyivermişti.

Kıpkırmızı olmuştum. Ben ne düşünüyordum o nasıl davranıyordu. Allah bir sarhoşun ağzından bana böyle cevap vermişti.

...

Nice zaman sonra duydum ki Malkoçoğlu Adıyaman'a gitmiş, oradaki zat-ı muhteremin hayır duasını almış. Alkolden kurtulmuş ve kıbleye yönelmiş; çok sevindim. Acaba duyduklarım doğru muydu? İnşallah doğrudur, diye düşündüm.

Yalova Lisesinden bir grup öğrenci cumartesi günü Yalova merkezinde bulunan Kubbeli camiine, cami inceleme gezisine götürmüştüm. Öğrenciler ile programımız bitip onları evlerine gönderdiğim zaman ikindi ezanına üç-beş dakika kalmıştı. İkindiyi kılıp camiden öyle gideyim, diye düşündüm. Caminin önünde bulunan bank'a oturup ezanın okunmasını beklerken Malkoçoğlu da ikindi namazını kılmak üzere camiye geldi ve yanımda boş bulunan yere oturdu. Demek ki duyduklarım doğruymuş.

O da eski perişan hâlinden, kılık kıyafetinden kurtulup tertemiz bir hâle bürünmüştü. İçindeki güzellik yüzüne aksetmiş, yüzü pırıl pırıl olmuştu. Daha önce kendisi hakkında içimden geçen "pis adam" sözünü hatırlayıp ondan özür dilemeyi ve helâllik istemeyi düşündüm.

Elime fırsat geçmişti, tam da gelip yanıma oturmuştu, ama özür dilemek için nasıl bir ifade kullanmalıydım, kendisine ne şekilde anlatmalıydım. Ben kafamdan bunları geçirirken Malkoçoğlu yapacağını yaparak bana büyüklüğünü gösteriverdi. Şöyle ki:

Eliyle dizime vurarak:

– Hocam, sen hiç üzülme, ben seni çok seviyorum, hakkım sana helâl olsun, deyivermişti.

O beni belki ciddi olarak ilk defa orada görüyor ve benimle orada karşılaşıyordu. Kim olduğumu ne iş yaptığımı nereden bilecekti. Ancak söyleyene değil söyletene bakmak lâzım. Boğazım düğümlendi hiç konuşamadım. Keşke onlara, bırak yıkılana kadar gitsin, demeyip de yıkılmadan ellerinden tutarak yıkılmalarının önüne geçebilseydik.

BİR NOT NELERE MÂL OLDU

Aynı okulda görev yaptığımız, aynı branştan M… S…

Yaşı benden büyük, tecrübeli ve güngörmüş bir insandı. Fakat din dersi öğretmenliğinde, dini pedagojik formasyon çok farklı bir olay. M… S... Yalova Lisesinde o yıl göreve başlamıştı. Tam da o yıl din dersleri anayasal ders olup mecburi hâle getirilmişti. Her öğrenci din dersi okumak zorunda idi.

Lise birinci ve ikinci sınıfta dersine girdiğim E...'nin din dersine ilgisi çok fazla idi. Kendisi Yunanistan'dan Türkiye'ye göç etmiş bir ailenin çocuğu olduğu için derslerde anlatılan her konu onun için yeni ve cazipti. Çünkü Batı Trakya'da dinin eksikliğini vicdanının derinliklerinde yaşamıştı.

Şimdi ise aradığını bulmuş olmanın sevincini yaşıyordu. E... yaz tatillerinde de boş durmayıp Kur'an-ı Kerim okumayı öğrenmişti. Dine ilgisi gün geçtikçe artmış artık kalbinin derinliklerinde güzel şeyler hissetmeye başlamıştı.

Lise üçüncü sınıfta E…'nin bulunduğu sınıfın din dersleri M… S…'ye verilmişti. M… S…'nin öğrencilere karşı tutumu hiç hoş değildi. Hangi öğrenciyi görsem dersten (yani din dersinden) sızlanacak, olumsuz şeyler söyleyecek diye sırtımdan terler boşalıyordu. Başka branşlardan olan bazı öğretmen arkadaşların dine karşı olumsuz tavırları öğrenciler üzerinde hiçbir zaman etkili olamamıştır, ama en büyük zarar yine "din kültürü" öğretmenleri

tarafından verilmiştir. Birinci dönem karne tatili yaklaşırken E... yanıma gelerek:

– Öğretmenim bütün notlarım hemen hemen dokuz-on arasında ve takdir alacağım (Öğrencimizin kapasitesi müsaitti. Dedikleri doğru idi, zaten liseyi bitirdiğinde çok yüksek bir puanla İstanbul'da tıbbı kazanmıştı.) Ama din dersim dört düşüyor. Bu durumda takdir alamayacağım, ne olur hocamıza söyleseniz de acaba beş yapamaz mı? Hiç olmazsa takdiri kaçırmayayım.

Çok masumane bir istekti, işin içinde istismar yoktu. Peki dedim.

Arkadaşıma durumu ilettiğimde cevap acı idi:

– Yoooo Şakir Bey, gülüm balım dönemi geçti. Artık bilen geçer, bilmeyen kalır.

Yapılacak bir şey yoktu. Ne diyebilirim ki. Sanki çocuğun gelecekteki tavırları beyin süzgecimden geçmeye başlamıştı. Benden netice alamayan öğrencimiz bir müdür yardımcısını devreye sokarak amacına ulaşmıştı. Din kültürü notu beş olmuştu. Fakat başkası yaptırmıştı.

Onun gözünde benim ve M...S...'nin hiçbir değeri ve kıymeti kalmamıştı. Ve sonuçta E... çekti gitti. Ne namaz kaldı ne kutsala saygı. Hepsi gitti. Bir not için değer miydi? On verseydin ne kaybederdin ki?

TALEBELERİM NE OLACAK?

1976 yılı Kırkağaç Jandarma Alayında vatanî görevimi yaptım. Hafta sonunda Cumartesi-Pazar iznimizi geçirmek üzere ya Manisa'ya ya da İzmir'e giderdik.

Kendisini çok sevdiğim öğretmen arkadaşım ile yine, bir hafta sonu tatilini geçirmek üzere İzmir'e gittik.

Değişik yerleri ziyaretimizden sonra Kırkağaç'a dönmek üzere otobüs garajına giderken Konak meydanında arkadaşımın Eskişehir'den tanıdığı, çok samimi olduklarını anladığım bir dostu ile karşılaştık. Hoşbeşten sonra karşılaştığımız kişinin İzmir Aliağa rafinerisinde oldukça yüksek bir mevkide çalıştığını öğrendik.

Muhabbet oldukça koyulaşmıştı. Aliağa'da çalışan arkadaşımız, nerede çalıştığımızı sorduğunda, yüzünün üzüntü ile karışık hafif ekşidiğini hissettim. Kendisinden çok şeyler öğrendiğim dostuma, Aliağa'da çalışan Yusuf Bey çok ani bir teklif yapmıştı:

– Gel seni yanıma alayım, net altı bin lira maaş (o zaman bizim maaşımız bin altmış beş lira idi) altına araba ve lojman... Askerlik bitiminde işe başla.

Teklif çok cazipti. Hele bizim gibi tek maaşlı, kirada oturan ve araba hasretiyle uykuları kaçan bir kimse için karşısında durulmaz bir teklifti. Arkadaşım M... Ö...'nün bu teklife tepkisini beklerken o, Yusuf Bey'e şu soruyu sordu:

– Peki, benim talebelerim ne olacak?

Yusuf Bey'in "Ooo! Talebelerini bırakacaksın!" cevabı üzerine arkadaşım tarihe geçecek şu cevabı verdi:

– Arkadaş, ben onları ne kadar zor buldum; onları bulabilmek için yıllarımı verdim. Peygamberimiz (s.a.s.) bizim için cenneti terk etmiş gelmiş, ben talebelerim olmadan cennete bile girmem, nasıl onları bırakır senin yanına gelebilirim? Cennete soksan oradan da kaçarım.

Bir-iki dakika sessiz bir bekleyiş ve derin derin iç geçirmeden sonra Yusuf Bey "Peki, benden teklif sen bilirsin." dedi.

Talebelerim diye kıvranan ayağına gelen, dünyalık nimetleri geri çeviren bu gönül sultanlarını tarih nasıl anlatacak acaba.

GÖREV YALOVA'DA İMİŞ

1969 yılında liseyi bitirip üniversite sınavlarına katılmıştım. Hayâlimde hangi branşta olursa olsun öğretmenlik yatıyordu. Öğretmen yetiştiren herhangi bir fakülteyi kazanabilirsem dünyalar benim olacaktı. Çünkü öğretmen olup bu milletin çocuğunun eğitim öğretimine katkıda bulunmayı hayâl ediyordum.

İnsan, kuyuya düştüğü yerden çıkar. Biz de bu duruma düştüğümüz yerden tekrar çıkmalıydık. Bunun yolu da çok kaliteli, dünya standartlarının üzerinde eğitim ve öğretimle olacaktı.

İşte bu gerçeğe inanan bir insan olarak ne pahasına olursa olsun öğretmen olmayı hedefliyordum.

Amacıma ulaşmıştım, sınav sonuçlarına göre Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesine kaydımı yaptırdım. Ancak Eskişehir'de liseyi çalışarak okumuştum. Ankara'da ne yapacaktım. İş yoktu, param da yoktu.

Her zaman ve hiçbir yerde beni bırakmayan Rabbim orada da bırakmadı. Milli Eğitim Bakanlığının fakülte öğrencilerine ayırdığı dokuz kişilik burs sınavlarına katıldım. Allah(c.c.)'ın izni ve yardımıyla Milli Eğitim Bakanlığından burs almaya hak kazandığımı öğrendim. Bunun yanında kısmen yakın akrabalarımın da destekleriyle İlahiyat Fakültesini bitirdim.

Aldığım burs karşılığında Milli Eğitim Bakanlığına mecburi hizmetim vardı. Bakanlık mecburi hizmetimizi yerine getirmek

üzere görevlendirmek amacıyla bizi 30 Temmuz 1973'te kur'a çekmeye çağırdı. Kur'a çekmeye giderken düşüncemde hep şunlar vardı:

Benim mecburi hizmetim var, nasıl olsa devlet beni hiçbir gönüllünün gitmek istemediği yerlere gönderir ve orada görev yaparım. Fakat kaderin bizim hakkımızda yazdıklarını bilmiyordum.

Kur'alar çekilmeye başlandığında heyecanım dorukta idi. Acaba neresi çıkacaktı? Kimlerle tanışacaktım? Talebelerim nasıl olacaktı. Sonuçta neresi olursa olsun Türkiye'nin dört tarafı benim vatanımdı.

Yemen'de, Trablusgarp'ta, Çanakkale'de binlerce şehidim vardı. Onlar can vermişlerdi ben de Şırnak'ta öğretmenlik yapsam ne olurdu ki? Bu benim için şeref olmalıydı. Her şeye rağmen neresi olursa olsun "Allah(c.c.)'ım bana hizmet edebileceğim hayırlı bir yer nasip et." diye dua ediyordum.

Kur'ada ismim okundu, torbaya elimi uzatıp da çektiğim kâğıdı okuyamamıştım. Heyecandan gözlerim görmüyordu. Torbadan çıkan kâğıdı okuyan şahsın ağzından "İstanbul/Yalova Ortaokulu" (O zaman Yalova İstanbul'un bir ilçesiydi) sözlerini işitince kulaklarıma inanamadım. "Allah Allah, Yalova da neresi acaba, nasıl bir yer idi acaba." diye düşünüyordum. Yalova hakkında hiçbir bilgim yoktu. İstanbul'un kenar köşesinde kalmış bir yer zannediyordum.

4 M SINIFI

Eğitim öğretim başlamış, sınıflar oluşturulmuştu. Biz de elimize verilen programlara göre derslere giriyorduk.

Kayıtlarda en sona kalmış, bekleme ve borçlu sınavları sonucunda ortaokulu bitirerek liseye kaydını yaptırmış öğrencilerin toplandığı, okulun en uzak köşesinde kalmış bir sınıf... Hiçbir öğretmen o sınıfta derslere girmek istemiyordu. Çünkü sınıfa, ders anlama kapasiteleri düşük gözüyle bakılıyordu.

Okul müdürümüz:

– Şakir Bey 4 M sınıfını size vermek istiyorum; ne dersin, deyince ben:

– Müdür Bey, benim görevim öğretmenlik. Hele hele din dersi öğretmenliği... Şu veya bu sınıfın olması hiç önemli değil; seve seve girerim, demiştim.

4 M'nin de din derslerine giriyordum artık.

Gerçekten çocukların kapasiteleri düşük gibi görünüyor, ama bana hiç öyle gelmediler; hele hele aralarında M... A... isimli bir öğrenci var ki ateş parçası gibi... Leb demeden leblebiyi anlıyor ve anlatılanları yudum yudum alıyordu. Sınıfı çok sevmiştim. O sınıfta dersimin olduğu günü iple çekiyordum.

Hafta sonlarında (Cumartesi-Pazar günleri) kaymakamlığın da onayı ile Yalova Müftülüğüne bağlı Bahçelievler Kur'an Kursunda kendi öğrencilerime ücretsiz Kur'an-ı Kerim okuma kurs-

ları veriyordum. Bazı haftalarda öğrenci sayısı 40-50 kadar oluyordu. Bir hafta sonu baktım ki 4 M sınıfından M… A... ve sekiz tane arkadaşı kursa gelip, Kur'an-ı Kerim'i okumayı istediklerini söylediler. Ben de ailelerinden izin almaları ve okul derslerine engel olmaması şartı ile kendilerinin kursa gelebileceğini söyledim.

Öğrencilerimizin hepsi ailelerinden izin aldıklarını ve derslerine de çalışacaklarını söylediler. Artık hafta sonu kurslarına geliyorlardı. Hızla Kur'an-ı Kerim okumayı öğrendiler, okul derslerinde de başarıları hızla artıyordu. Çünkü Allah Kelâmında ilk emir "OKU" ile başlamıştı. Kur'an-ı Kerimin mucizevî kerameti çocuklar üzerinde açıkça görülmüştü.

Sonuçta kenara itilmiş gibi kalan 4 M sınıfı öğrencilerinden en az 10 tanesi üniversite sınavlarında başarı göstererek yüksek tahsil yapma şansını yakaladılar. M... A... ise tıp fakültesini kazandı şu anda doktorluk yapmaktadır.

Hiç kimseyi ve toplumu aşağı görmemeli ve onların arasına girme yollarını aramalıyız. Çünkü onların arasında sizin aydınlık bakışınıza muhtaç pırıl pırıl gönüller vardır.

İyi ki 4 M sınıfının derslerine girmeyi kabul etmişim, aksi hâlde mahşerde hesabını nasıl verirdim?

BU KEMİK NASIL DİRİLECEK

Yalova Lisesinde öğretmenliğe başladığım ilk yıllardı. O dönemde "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi" dersleri isteğe bağlı okutuluyordu. Veli eğer çocuğunun din dersi okumasını isterse bu konuda dilekçe verir; istemiyorsa dilekçe vermezdi.

Sınıfta bulunan öğrencilerin yaklaşık yüzde yirmi beşi din dersi okumuyordu. Din dersi saatinde sınıfa girerken sorumlu olmayan öğrenciler yangından kaçar gibi sınıftan dışarı kaçar, diğer öğrenciler de ders dinlemek üzere sınıfta otururlardı. Bazı öğrenciler de din dersi okumak zorunda olmadıkları hâlde sınıfta oturur derslere katılırdı.

Türkiye'yi sarsan sağcılık-solculuk kavgaları Yalova Lisesinde de bir takım sıkıntılara yol açıyordu. Ben ise bütün öğrencilerime aynı seviyede yaklaşıyordum. Elimden geldiğince her öğrenciye eşit davranmaya çalışıyordum. Çünkü din dersi öğretmeniydim. Allah(c.c.)'ın dinini anlatmakla mükelleftim. Tarafsız davranmak zorunda idim. Her öğrenciye ilahî mesajı ulaştırmak gayesindeydim. Tuttuğum futbol takımını bile öğrencilerime hissettiremezdim. Çünkü başka takımları tutan öğrencilerin beni can kulağı ile dinlemeyeceklerini biliyordum.

İnançsızlık hastalığı toplumda salgın hâlinde idi. Elindeki kibrit kutusunu bana gösteren biri:

– Bak Şakir Bey bu kibriti elimle tutuyorum, gözümle görüyorum demek ki bu var. Sizin varlığına inandığınız Allah ne görülüyor ne de tutuluyor. Ben ise görmediğim ve dokunamadığım şeye asla inanmam; dolayısıyla Allah'a da inanmam, deyivermişti.

Bazı kişiler ilişki kurduğu kimselere Allah(c.c.)'ın olmadığı düşüncesini anlatmayı âdeta bir görev biliyordu.

Böyle sıkıntılı günlerden birinde sabah lise son sınıflardan bir şubenin dersine girdim. Sorumlu olmayan öğrenciler yine sınıftan kaçmıştı. Onların kaçışını görmek beni son derece sıkıntıya sokuyordu. Neden ve niçin kaçıyorlardı. Kim onları kaçırıyordu. Onların Allah adına bir şeyler dinlemesine kim engel oluyordu. Yoksa onlara ölümsüzlük müjdesi gelmişti de benim mi haberim yoktu.

Soru üzerine soru... Sınıf defterini imzaladım. Sınıfa neler anlatayım, diye kafamda tasarlarken anne-babasının zoru ile din derslerine katılan bir kız öğrenci parmak kaldırarak soru sormak istediğini belirtti.

Ben de buyurun sorun, diyerek söz verdim. O ara öğrenci içinde bir şey bulunan naylonu çözmeye çalışıyordu, öğrenci:

– Öğretmenim siz sık sık ölümü, ölümden sonra dirileceğimizi söylüyorsunuz. Ben bu sözlerinize inanmıyorum da... Bu ara elindeki naylonu çözdükten sonra; içinden çıkardığı çürümüş küçücük bir kemik parçasını bana göstererek bu çürümüş kemik mahşerde nasıl dirilecek, sorusunu bana yöneltiverdi. Daha sonra öğrendim ki bu kemik parçası biyoloji laboratuarından öğrenciye verilmişti.

Öğrencimiz kâinata ve olaylara tek gözle bakıyordu. Hâlbuki öbür gözünü de açıverse her şeyi ayan-beyan görecekti. Ama bilinmeyen perde arkası güçler âdeta onu ve onun gibi binlerce

masum vatan evlâdını kâinata tek gözle bakma mecburiyetinde bırakmıştı.

Öğrencime bu şeyleri öğretenler ve zavallı öğrencim gözlerinin önünde cereyan eden ve her gün milyarlarca ölünün dirildiği örnekleri (kendi vücudunda ve baktığı yer küresinde) görebilseydi bu soruyu bana sormayacaktı. Çünkü ölmüş olan, tencerede pişmiş veya mangalda kızarmış tavuk etini yediği zaman vücudunda milyarlarca canlı hücrelerin oluştuğunu göremiyordu. Ölü besinlerle beslenen eşlerden canlı üçüncü bir şahsın (bebeğin) dünyaya geldiğini göremiyordu. Fırından çıkmış nar gibi ekmeğin vücudumuzda tekrar dirildiğini, canlı hücrelerin oluştuğunu bilemiyordu. Meyve ağaçlarının ve sebzelerin diplerine dökülen hayvan gübrelerinin tekrar sebze ve meyvelerin dallarında canlanarak onlara güzel kokular, güzel renkler ve güzel tatlar verdiğini hiç anlayamıyordu. Çünkü kâinata tek gözle bakıyordu.

Küçücük bir spermin içinde bütün organlarıyla bir insanın gizlendiğini hiç mi hiç düşünemiyorlardı.

Ah evlâdım! Keşke kışın gelmesi ile ölen arzın baharın tekrar dirildiğine bakıp da ölümden sonra dirilişi bir görebilsen.

Öğrencimize de bu örnekleri anlatmaya çalışmıştım.

Ama maalesef sonuçta dudak bükerek alayvari gülümsedi...

Kalplerin sahibi O'dur. Bizim elimizden gelen ise sadece anlatmaktır. Duamız Allah (c.c.) herkesi hidayete erdirsin.

O SENİ BIRAKMAZ

Bir hadis-i kutsi de "Kulum bir adım yaklaşırsa; Ben ona iki adım yaklaşırım." diye buyuran Rabbimiz, kendisine kulluk yapmaya çabalayanların elinden bırakmadığını açıkça bildirmektedir.

İnsanız, her türlü isyan ve günahlarımızın arasında zaman zaman O'na kulluk yapma, dua dua yalvarma, yaptıklarımıza pişman olup gözyaşı ile tövbe etme ihtiyacını da hissediyoruz. Çünkü bizi yaratan, bize rızkı veren, bizi İslâm'la şereflendiren, dünyanın en güzel coğrafyasında yaratan. Bin yıl kendi yolunda cihat etmiş, bütün sevdiklerini geride bırakarak yollara düşüp gitmiş, bir daha geri dönmemiş bir milletin ferdi olarak yaratan hep O. Bütün bu nimetlere karşı sonsuz şükran borcumuzun olduğunu da unutmamak gerekir. Çünkü bu kadar nimeti bahşeden yüce kudretin zamanı gelince kulunu hesaba çekeceği, cezalandıracağı veya mükâfatlandıracağı muhakkaktır.

O'nun huzuruna bir sürü günahla birlikte rıza ve sevaptan yoksun, ellerin bomboş çıkma korkusu da var. Geçmişte dünyayı mamur hâle getirenler, gündüzleri küheylanlar gibi koşmuşlar, geceleri de sabahlara kadar seccadeleri üzerinde iki büklüm olup gözyaşı dökmüşlerdi. Böylece O'nun istediği şekilde kulluk borçlarını ifa ederek çekip gitmişlerdi.

Âlemlere Rahmet olarak gönderilen, iki cihan güneşi Efendimizin (s.a.s) de gelmiş geçmiş bütün günahlarının bağışlandığı hâlde sabahlara kadar gözyaşı dökmekten geri durmadığını biliyoruz. Efendimizin o hareketi bize bir örnektir. Kendisini her türlü rahmet kuşattığı hâlde O böyle davranıyorsa bizim nasıl davranmamız gerekirdi.

Bir akşam aklımdan geçti: "Yarabbi bu gece kalkıp sana kulluk yapmayı bana nasip eyle." diye dua edip yattım. Gece dalgın dalgın uyuyordum. Evimiz ikinci katta idi. Yattığımız odanın pencereside "tık tık tık" sesi duyunca heyecanla uyandım, pencereye vuran kimdi acaba? Evimizin ikinci katta olduğunu unutarak bir anda perdeyi açıp pencereye baktım. Birden aklıma geldi. Biz ikinci katta oturuyoruz pencereye kim uzanıp da vurabilirdi ki? Saatime baktım ki tam teheccüd vakti idi. Demek ki yaratan bizi unutmamıştı. Haydi, kalkın vakit geldi, diye birileri vasıtasıyla penceremize tıklatıyordu.

Yine bir gece dalgın dalgın uyurken oğlumuz Emre henüz dört yaşlarında yattığı odadan:

– Babacığım!... Babacığım, diye acı acı bağırıyordu. Ne oldu bu çocuğa bu saatte niye bağırıyor diyerek fırlayıp çocuklarımın yattığı odaya koştum; Emre'de hiçbir hareket yok dalgın dalgın uyuyordu. Aklıma geldi saatime baktım ki yine teheccüd vakti, yine yalvarma vakti idi.

Biz O'na keşke gereği gibi kulluk yapabilseydik.

YAZI O'NDAN ROL BİZDEN

1965 yılı, 18 yaşına yaklaşan bir gencim. Ortaokulu Sivrihisar'da öğretmenlik yapan amcam İsmail Öztürk'ün yanında kalarak bitirmiştim. Ortaokulu okuduğum Sivrihisar ilçesinde lise yoktu. Liseyi okumak için mutlaka büyük şehre gitmem gerekiyordu. Çaresizdim. Liseyi okumak, daha sonra üniversiteye gidip öğretmenlik eğitimi veren fakültelerde okuyup öğretmen olmak milletimin çocuklarına eğitim ve öğretim dalında hizmet vermek en büyük idealimdi. Rüyalarım bu duygularla süsleniyordu. Ama gerçekler buna geçit vermiyordu. Çaresizlik içinde kıvranırken o yıllarda Eskişehir'in Günyüzü nahiyesinde imamhatiplik yapan amcam Ali Rıza Öztürk beni yanına alarak evinde Kur'an-ı Kerim, fıkıh, akait derslerine çalıştırdı.

Bir yıla yakın bir süre bu dersler üzerinde bana ciddi çalışmalar yaptırmıştı. Bu çalışmaları yaparken Polatlı'da bir camide boş bulunan müezzinlik kadrosu için sınav açıldığını duyarak sınava katılmak üzere Polatlı müftülüğüne müracaat ettim. Sınava 28 aday katılmıştı. Sınav sonuçları açıklandığında ikinci olduğumu öğrendim. Boş kadro bir kişilikti. Eli boş geri döndüm.

İki ay sonra Sivrihisar merkezinde bir camide yine boş bulunan müezzinlik kadrosu için sınav yapılacağını duyup Sivrihisar müftülüğüne müracaat ederek sınava katıldım. Sonuçlar açıklandığında katılan 21 aday arasında yine ikinci olduğumu öğrendim. Boş kadro bir kişilik olduğu için tekrar eli boş geri döndüm.

Bir ay sonra Polatlı da boş bulunan bir cami imamlığı için sınava katılmak üzere Polatlı müftülüğüne müracaat ettim. Otuz altı kişi müracaatta bulunmuştu. Sonuçlar açıklandığında Kader'in cilvesine bakın ki yine ikinci olduğumu öğrendim. Tabii göreve bir kişi alınacağı için ben yine ellerim boş geri döndüm. Artık memur olma hayâllerim yıkılmıştı. Çok karamsardım.

Tekrar köyüme dönüp ya çiftçilik ya da çobanlık yapmanın plânlarını kuruyordum. Tam o sırada Eskişehir merkezinde üç, İnönü beldesinde de bir kişilik olmak üzere toplam dört kişilik müezzinlik kadrosu için Eskişehir müftülüğünce sınav ile müezzin alınacağını duyunca müracaat ettim. Sınava yüz kırk aday katılmıştı. Adaylar arasında güzel sesli hafızlar bulunuyordu. Ben onların arasında nasıl başarılı olabilirdim ki. Her şeye rağmen şansımı denemek amacıyla sınava katıldım. Her şey elinde olan Rabbimin hikmetine bakın ki o sınav sonuçları açıklandığında yine ikinci olduğumu öğrendim. Birinci olarak kazanan arkadaşın verildiği camii Eskişehir'in merkez camilerinden cemaati kalabalık, her vakitte imam ve müezzinin mutlaka camide bulunmalarını gerektiren bir konumdaydı. Üçüncü olarak kazanan adayın verildiği camii de yine Eskişehir'in merkezi camilerinden biriydi. Dördüncü olarak kazanan adayın görevlendirildiği camii ise İnönü beldesindeydi ve merkeze uzaktı.

Kaderin hassas çizgisi… Eğer ben Polatlı'da kazanmış olsaydım lisede okuyamayacaktım. Çünkü Polatlı'da lise yoktu. Sivrihisar'da kazansaydım yine liseyi okuyamayacaktım; çünkü orada da lise yoktu. Eskişehir'de birinci veya üçüncü olarak kazansaydım lisede okuma şansım yine yoktu. Çünkü camilerin konumu buna müsait değildi. Dördüncü olarak kazansaydım lisede okuma şansım hiç yoktu. Çünkü İnönü beldesi merkezden çok uzaktaydı.

Rabbimin lütuflarına sonsuz şükürler olsun ki beni Eskişehir'de açılan sınavda da ikinci olarak kazandırdı. Çünkü Eskişehir

müftülüğünün beni görevlendirdiği cami konum itibari ile kenar bir semtte, üstelik gündüzleri genellikle bir kişi bile cemaati olmayan küçük bir camii idi. Bana lisede okuyabilmem için en uygun ortam bahşedilmişti. Müezzinlik yaparak lisede okuyacaktım. Hayâllerim gerçekleşiyordu. Üniversiteye gidip öğretmen olacaktım. İyi ki Sivrihisar ve Polatlı'da kazanamamıştım.

O yazmıştı, biz rolümüzü oynamıştık. O buyurmuyor mu: "Sizin hayır zannettiğinizde şer; şer zannettiğinizde de bilmediğiniz hayırlar vardır."

"SANA NE" DER GİBİ

1977 Kasım ayıydı. Böbreğimde bulunan taş beni ciddi bir şekilde rahatsız etmekteydi. Yalova'da geniş kapsamlı bir hastane de yoktu.

Tedavi için İstanbul Validebağ'da bulunan öğretmenler hastanesine gidip geliyordum. Filmler çekiliyor, tahlillerim yapılıyordu. Doktorum ameliyat yapıp yapmamakta kararsızdı. Tedavi uzun sürüyordu.

Yine bir gün film çektirmek üzere Validebağa geldim. Filmlerin net çıkabilmesi için midemin boş olması gerekiyordu. Akşam bir şey yememiştim. Karnım açtı. Saat 10.30 sularında filmim çekildi. Filmi çeken teknisyenler filmleri saat 14.00'da alabileceğimi söylediler, iki üç saatlik zamanı hastane çevresinde dolaşarak geçirmeyi düşündüm. Hastaneden dışarı çıktığımda apartmanların arasında kıvrılıp yatan iri yarı bir çoban köpeği dikkatimi çekti. Köy çocuğuydum onların arasında büyümüştüm meraklıydım da...

Köyümde sürüyü kaybetmiş köpeklere ceza olsun, diye yiyecek verilmezdi. Gecenin ilerleyen saatlerinde annemle babamın uyuduğunu hesaba katarak; kalkar, gizlice annemin ekmek teknesinden köpeğimizin doyabileceği kadar ekmeği alır, köpeğimize verir, sessizce yatağıma gider uyurdum. Aksi hâlde o dışarıda aç iken benim gözüme uyku girmezdi. Hâlbuki başka

gecelerde tuvalete gitmeye korkar yatağımda sabaha kadar kıvranırdım. Köpeğimiz aç iken korku bile görünmezdi gözüme...

Bu ortamda büyümüş bir insan olarak apartmanlar arasında kıvrılıp yatan köpek dikkatimi çekmişti.

– Acaba bu hayvan ne yiyip içiyordu o anda karnı aç mıydı tok muydu suyu nereden bulup içiyordu. Hey Allah'ım! Keşke görmeseydim bunu da üzülmeseydim, diye düşünürken kıvrılıp dalgın dalgın uyuyan köpek başını kaldırdı bana baktı; bir kere "HAVV" dedi ve tekrar kıvrılıp uyudu. O hâliyle hayvan bana sanki şu mesajı veriyordu:

– Sen işine bak be adam! Benim Rabbim beni görmüyor mu? Benim açlığımdan tokluğumdan sana ne. Rızkımın sahibi sen misin O mu?

Ben boyuma posuma bakmadan O Yüce Yaratıcıyı düşünmeden. O'nun yarattığını O'ndan fazla düşünme cüretini göstermiştim. Ne diyelim "Haddini bilmek ilmin yarısıdır."

GÖREVDEN KAÇMAYACAKSIN

Yalova Lisesinde öğretmenlik yapıyordum. Din kültürü dersleri haftada bir saat olduğu için otuz sınıfın dersi de bana verilmişti.

Her sınıfta ortalama elli kişi olduğu düşünülürse haftada 1500 öğrenciyle muhatap oluyorum demekti.

Din dersi öğretmenliği yapmak basite alınacak bir mesele değildir. İki cihanın güneşi, âlemlere rahmet olarak gönderilmiş, ahir zaman nebisiyle birlikte ta Hz. Âdem (a.s)'a kadar uzanan kutsi nebiler silsilesinin anlattıklarını genç beyinlere anlatmak gibi ağır bir yükün altında olduğumu hissediyordum.

Ahir zaman nebisi Mekke'de görevini ifa ederken, panayıra gelen insanları etrafında toplar ve onlara, nazil olan Kur'an-ı Kerim ayetlerini okurdu. Her şeye rağmen iki cihan güneşi sesini çevresine duyurmaya çalışırdı. Fakat din dersi öğretmeni için çok farklı idi.

Düşünebiliyor musunuz? Öğretmen bir sınıfa giriyor. Pırıl pırıl yüzler, pırıl pırıl zekâlar kirlenmemiş ruhlar ile sıralarına oturmuş, sizin yüzünüze bakan ve "Hadi öğretmenim bize bir şeyler anlat da dinleyelim, yoklamayı sonra al, sınıf defterini sonra imzala vakit geçiyor." der gibi ağzınızdan bir şeyler çıkmasını isteyen en az elli kişilik öğrenci grubu...

Ne taş, ne tahta ne de teneke sesi var. Bütün marifetini gösterip, 14 asır öncesinden gelen esintileri hissettirmek, onların ruhlarında tatlı meltemler uyandırmak din dersi öğretmenin başarısına ve marifetine kalıyor.

Tadına doyulmayan, baş ağrılarınızı unutturan, bütün dünyalardan uzaklaştıran çocukların ter kokularının bile cennet kokularının hatırlattığı, insanın gizli gizli "Yarabbi benim canımı sınıfta öğrencilerimin arasında al; belki onların günahsızlıkları benim de kurtuluşuma yardımcı olur." diye dua dua yalvarmasına vesile olan bir ortam. 28 yıldır ben bu işin tadına doyamadım. Doyan varsa beri gelsin.

Cumartesi ve pazar tatilleri de dâhil, bütün tatiller bana ızdırap verirdi. Çünkü tatilde okullar bomboştu. Öğrenci olmayan okul da bana mezarlıkları hatırlatan sessiz bir hüzün yuvası idi.

Herkeste olduğu gibi bende de zaman zaman bu ortamın güzelliğini unutma gibi yanlışlıklar olmuştur. Yalova'da çok sevdiğim ve hizmet aşkına hayran olup gayretlerini kendime örnek aldığım Mehmet Yücebilgili Amca, Lada marka bir araba almıştı. Onun araba almasına o kadar çok sevinmiştim ki; sanki ben araba sahibi olmuştum. Çünkü hacı amcanın arabası demek benim arabam demekti. Rahatlıkla gidip arabasının anahtarını isteyebileceğim bir gönül dostu idi o. Laf aramızda ben de araba delisi bir insanım.

Ramazan ayı gelmiş biz de çoluk çocuk Yalova'dan Eskişehir'e anne ve babamızın yanına bayram ziyaretine gidecektik. Ne de olsa artık arabamız vardı. Bir ay öncesinden plânlarımızı yapmıştık. Bayram tatili üç gündü ve çarşamba günü akşamı sona eriyordu. Ben ise plânımı farklı yapmıştım. İlk defa köyüme çoluk çocuk bir arabaya dolup bayram ziyaretine gidecektik. Gitmişken birkaç gün daha fazla kalıp "felekten bir gün çalmalıydık."

Fırsat kollayan şeytan hemen devreye girdi. Perşembe ve cuma günleri de izin al tatilini uzat dolayısıyla dokuz gün tatil yapmış olursun, diye yol da gösterdi. Bu düşünceler çok hoşuma gitmişti. Hemen izin dilekçesi yazarak okul müdürüne verdim. Okul müdürü de sağ olsun beni kırmadı, izin dilekçemi onayladı. Fakat işin başka yönünü hiç düşünmemiştim. İzinli sayılmam gereken perşembe ve cuma günleri toplam on iki sınıfın dersine giriyordum. Bu ortalama ellişer kişiden altı yüz öğrenci ile yüz yüze gelmem demekti. Fakat izin alıp gidince altı yüz öğrenciyi bırakıp kaçıyordum. Hak ve hakikat adına onlara bir şey anlatmayacaktım. Din dersleri boş geçecekti. Birbirleriyle oyun oynayacaklardı. Şeytan da devreye girip kim bilir onlara ne günahlar işletecekti. Ve bütün bunlara ben sebep oluyordum. Niçin? Çünkü arabaya binip çoluk çocuğumla, şen şakrak büyüklerimize bayram ziyaretine gidecektik. Dünyanın bayram yeri olmadığını, esas bayramların ötelerde olacağını bir an için unutuvermiştim. Hani dedim ya şeytan aklıma girmişti bir kere. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Aklım sağlıklı düşünemiyordu.

Bindik Lada'ya çıktık yola. Çok neşeliydik ömrümüzde ilk defa özel arabayla bayrama gidiyorduk. Var mıydı bizim gibi mutlu insan acaba. Eskişehir'e vardık. Oradaki akrabalarımızı ziyaret ettik. Köydeki akrabalarımızı ziyaret amacıyla tekrar yola çıktık. Yolda aklımıza geldi. Köye varmadan Sivrihisar'a girelim, orada da dostlar var, onları da ziyaret edelim sonra köyümüze gidelim, diye düşündük. Sivrihisar'a yöneldik. Şehrin tam ortasında Ulu Camii şadırvanının yanında arabamız stop ediverdi.

Marş basıyor benzin var, Allah Allah Sivrihisarlı dostlarımızı çağırdık. Bayram günü tamirhaneler kapalı, ustalar bayramda. Allah'tan, Sivrihisar küçük olduğu için ustalara çabuk ulaşıldı. Oto elektrikçisi, motor ustaları bulundu, ama hiçbirisi bir şey anlayamadılar. Çünkü Lada Rus malıydı ve Türkiye piyasasına yeni girmişti. Ne servisi vardı ne de yedek parçası. Eyvah şimdi

biz ne yapacaktık. Çoluk çocuk kalakalmıştık. Polatlı'da candan sevdiğim, her zor durumda hızır gibi imdadıma yetişen, üniversiteden sınıf arkadaşım Bedrettin'i aradım. Çünkü onun eniştesi Polatlı'da meşhur bir motor ustası idi. Geldiler fakat her şey nafile, o da arızayı tespit edemedi. Ancak arabanın tamir sorumluluğunu üstlenmişti. Bana büyük destek oldular, fakat bayram bize olduğu gibi onlara da zehir oldu. Çünkü üç-dört gün boyunca arabayla uğraştılar. Yedek parçayı da Kütahya'dan getirdiler. Arabayı çalıştırdılar. Araba çalıştığı vakit bayramın beşinci günü (yani cuma) saat 18.05'ti. O saat, Yalova Lisesi son ders zilinin çalıp öğrencilerin evlerine dağıldığı saatti. Fakat ben Yalova Lisesinde değildim. Kader adalet etmişti. Altı yüz öğrenciyi bırakıp da bayrama gider misin?

Yaratan yine günahsız çocuklarımı korudu. Araba kış gününde Sivrihisar'da değil de ıssız köy yolunda arıza yapabilirdi. Gece vakti, kış gününde biz ne yapardık. Rabbim benim kusurum yüzünden çocuklarımı cezalandırmadı. O merhametlilerin en merhametlisidir.

BEN BU ABİYE BİR KİLO SATTIM

Ben ırkçı bir insan değilim, ırkçılığı da asla sevmem. Ama bu: "Milletimi sevmiyorum." anlamına gelmez.

Milletimin asil yapısını geçmişte Allah (c.c.) adına neler yaptığını düşündüğüm zamanda iliklerime kadar için için yanarım. Çünkü Sahabe-i Kiram döneminden sonra hiçbir millet Allah (c.c.)yolunda fisebilillah bu millet kadar evlâdını feda etmemiştir. Güney Afrika'daki Cemal Hoca türbesinden tutun da Cebelitarık'a kadar; Kuzey Afrika'dan Viyana kapılarına kadar, Avrupa'dan Hindistan'a kadar, Buhar'a ve Semerkant'a kadar...

Zaman zaman hayıflanır, içime büyük bir acı ile aklıma şu duygular gelirdi. Ben de Bursa'yı fetheden, İstanbul surlarının burçlarına bayrak diken, Mısır'ı fetheden ordunun içinde bulunsaydım da keşke bulaşıkçılık yapsaydım. Ama heyhat Yaratan öyle takdir buyurmuş. O'na itirazımız yok.

Hani anlatılır ya, biz de dinlerken hem göğsümüz kabarır hem de gözlerimiz yaşarır, Büyük dedemiz Fatih Sultan Hazretleri tebdil-i kıyafet ederek İstanbul esnafını teftişe çıkar, ilk girdiği esnaftan evinin ihtiyacı sayılabilecek yağ alır, ardından bir ölçek de pirinç ister, yağı veren esnaf sultanın pirinç isteğine karşılık:

– Efendim ben size yağ satarak sabah siftahımı yaptım, karşıdaki komşuma hiç müşteri girmedi, pirinci de lütfen ondan alınız, der ve Fatih'i karşı komşusuna gönderir.

Sultan gittiği yerden pirinci alır ve sabun ister, pirinci veren esnaf sultana:

– Ben size pirinç satarak sabah siftahımı yaptım, ilerideki komşuma hiç müşteri girmedi, sabunu da gidip ondan alsanız daha iyi olur, deyince Fatih'in üçüncü esnafa gitmeye artık mecali kalmaz. Boğazı düğümlenir, saraya döner dakikalarca ağlayarak:

– Yarabbi bu millet, bu asil davranışını kaybetmediği sürece sırtını yere getirme, der.

Ben bunları dinleyince böyle olayları hep o zamanda olur, şimdiki zamanda nerde der üzülürdüm, ama unuttuğumuz bir şey var; o da, milletimizin fıtratımdaki ve ruh yapısındaki güzellik.

Benzer bir olayı 1996'da yaşadım. Şöyle ki:

Bayram tatili Eskişehir'den Yalova'ya dönüyorum. Çocuğum Adapazarı Çağ Kız Lisesinde okuduğu için onu da Adapazarı'na bırakıp İzmit üzerinden Yalova'ya döneceğiz. Bilecik'i geçtikten sonra Adapazarı'na 20 km. kala Sakarya nehrinin kenarında çok güzel tarihi bir çeşme var. Onun yanında eğlenip hem ihtiyaçlarımızı giderir, hem piknik yapar sonra da yolumuza devam ederiz, düşüncesiyle çeşmenin yanında durduk.

Baktım ki çeşmenin yanında o yörenin köylülerinden iki tane kumral sakallı, Ankara lastik ayakkabılı, pantolon dizleri yamalı tonton dede... İkisinin de önlerinde on'ar kiloya yakın kiraz var. Yeni getirip satışa sunmuşlar. İlk müşterileri herhâlde biz olduk. Kirazlar dağ kirazı ve çok küçük görünümlü.

– Amca bir tane alıp tadına bakabilir miyim, dediğimde aldığım cevap beni ezmişti.

– Oğlum bir tane ile tadını alamazsın. Avucunla al ye beğenmezsen alma.

Aldığım bu cevap karşısında kiraz bütünüyle acı da olsa, zehir de olsa, almam şarttı, çünkü amca çok samimi idi. Her neyse. Çocuklarımızla oturup dinlendik, pikniğimizi yaptık. Tekrar yola çıkacağımız zaman çeşmenin başına vardığımızda başka bir araba gelerek durdu. Benim kiraz aldığım amcadan yeni gelen ailenin babası da kiraz istedi, amcanın verdiği cevabın yorumunu size bırakıyorum.

Amca beni göstererek:

– Kardeş ben bu abiye bir kilo sattım. Osman Ağa hiç satmadı sen de ondan al.

KAYBOLAN TEKSİR

Yalova Lisesinde Din Dersi öğretmenliği yapıyordum.

Her türlü olumsuz şarta rağmen; Allah(c.c.)'ın dinini, Peygamber Efendimizin tebliğini, sorumluluğu üzerimde olan öğrencilerime nasıl aktarırım, bu işi onlara nasıl öğretirim kaygısı beni endişelendiriyordu.

Beynimi zonklatan binlerce soru... Günlerim huzurlu geçmiyordu. Kafamda sürekli proje üretme sıkıntısı vardı. Din dersleri için yazılan kitapların çoğu hiçbir hedef gözetilmeksizin, çala kalem yazılmış kitaplar. Bunlar çocuklara nasıl faydalı olabilirdi ki.

Öğrencilere namaz kılmalarını kolay öğretebilmek için namaz şemalarını gösteren bir çizelge hazırlayıp, çoğaltarak dağıttım. Her derste de yanlarında olup olmadığını kontrol ederek olayın önemini vurgulamaya çalışıyordum. Sınıfın birinde yaptığım kontrolde öğrencinin teksiri yanında değildi.

– Yavrum niçin getirmedin, dediğimde:

– Öğretmenim teneffüste dışarıda söylesem olmaz mı, demesi karşılığında ben de "peki" diyerek üzerinde durmadım.

Teneffüs zili çalıp ders bittiğinde öğrenci yanıma gelerek tüylerimi diken diken eden şu cevabı verdi.

– Öğretmenim verdiğiniz teksiri ben evimizde kaybettim. Aramama rağmen bir türlü bulamadım. Bir gün hiç kullanma-

dığımız karanlık odamıza, bir maksatla kapıyı açıp, aniden giriverdiğimde baktım ki babam (babası bir öğretmendi) benim kaybettiğim teksiri eline almış gözden uzak, orada okuyordu. Yani namazı öğrenmeye çalışıyordu. Ben de hiç görmemiş gibi geriye çıktım ve kapıyı kapattım. İşte öğretmenim onun için ben teksirimi getiremedim.

Gencecik yavrunun dolan gözlerine mi yanarsın; yoksa karanlık, kimsesiz odalarda gözlerden uzak, gizli gizli namaz öğrenmeye çalışan bir babanın perişan hâline mi…

Bunun gibi binlerce, milyonlarca insan var. Peki o insanlar ne olacak?

Bütün bunlar karşısında nasıl rahat olunur?

ÖĞRETMENİM SEN DE

İnsanın ağzından çıkan sözlerle davranışlarının bütünlük göstermesi gerekmektedir. Eğer insanın söyledikleri ile davranışları çelişiyorsa o zaman sözlerinin hiçbir kıymeti kalmaz.

Ailede anne babanın söz ve davranışları, camide din görevlilerinin, okulda öğretmenlerin, idarecilerin kısaca yukarıdan aşağı bütün toplum bireylerinin ağzından çıkan sözlerle yaptıkları işlerin uyumlu olması hem eğitim açısından, hem de toplumda güven ortamının oluşması açısından çok önemlidir.

Yalova Lisesinde öğretmenlik yaptığım yıllarda kendimce Din Kültürü derslerinde öğrencilere bir şeyler anlattığımı zannediyordum. Ortaokul birinci sınıflardan 1/B şubesinde çocukların attığı, yerdeki tebeşirleri görünce aklımca onlara atılan tebeşirlerin devlet malı olduğunu, altmış beş milyonluk Türk hâlkının bu tebeşirlerde hakkı olduğunu, atılan her tebeşirin bizim günah hanemize yazıldığını, mahşer gününde bu tebeşirlerin mizan terazimizin günah tarafına konacağını, küçücük bile olsa bir tebeşirin bizim Cehennem'e gitmemize sebep olabileceğini, altmış beş milyon insanla helâlleşme şansımızın da olmadığını, bu konuda daha dikkatli davranmaları gerektiğini tarihten örneklerle öğrencilere anlattım. Tebeşir konusu hemen hemen bir ders saatimizi almıştı.

Gün oldu zaman geçti yine aynı sınıfta ders anlatıyordum. Ders anlatırken elimde mutlaka kalem, para, silgi veya tebeşir bir şey olurdu...

O derste de elimde nohut kadar küçücük bir tebeşir oynuyordum. Ders anlatırken öğrencilerden birisinin esnemesi, başını kaşıması veya arkadaşı ile ilgilenmesi benim bütün havamı bozar, her şeyim altüst olurdu. Benim için o ders artık boşa geçmiştir. O derste de çocuklara konuyu anlatırken üçüncü sırada oturan öğrencilerden birisi arkadaşına çimdik attı. (Şeytan olayı bana göstermişti. Çünkü onun plânı başkaydı.) Ben de çimdik atan öğrenciye bir anlık gafletle elimde oynadığım nohut kadar tebeşiri fırlatıvermiştim. Olan olmuştu, ok yaydan çıkmıştı. Korktuğum anında başıma geldi. Elli beş kişilik sınıfın tamamı koro hâlinde:

"Öğretmenim!.. Ne haber!... Sen de Cehennem'e gideceksin ya!"

Kıpkırmızı olmuştum. Dilim tutulmuştu âdeta. Onlara tebeşir olayını anlatalı henüz üç ay olmuştu. Bundan sonra o çocuklara ne anlatabilirdim ki. Bana ne kadar inanırlardı ki. Artık ders anlatırken yüzüme sadece bakarlar ve asla dinlemezlerdi; öyle de oldu.

Beş yıl daha o çocukların derslerine girdiğim hâlde beni asla dinlemediler, onca zaman sıralara ve duvarlara konuştum, durdum. Çünkü ağzımdan çıkan her şey iadeli taahhütlü geri geliyordu; asla kalplere yerleşmiyordu.

YANLIŞ YAPARSAM NE OLUR

Yalova Şehit Osman Altınkuyu Anadolu Lisesinde din dersi öğretmenliği yapmaktaydım.

Hazırlığı geçen orta birinci sınıf öğrencilerine program gereği abdest ve namaz konularını öğretiyordum.

Ailesi ve çevresinden namazı, sure ve duaları öğrenip gelen öğrencilerimiz olduğu gibi dini bilgileri okulda öğrenen hevesli ve heyecanlı öğrencilerimiz de vardı.

Din dersinin bir gönül ve sevgi dersi olduğunu bildiğim için elimden geldiğince öğrencileri üzmemeye ve gönüllerini hoş tutmaya çalışıyordum.

Bir gün derste rükû, kıyam ve secdeyi göstererek öğrencilerin evde çalışmaları gerektiğini söyledim.

Daha önce bahsettiğim gibi, öğrencilerimiz için anlatılan her şey çok yeniydi ve ilgilerini de çekiyordu. Ne söylenirse ve nasıl görev verilirse hepsini hevesle, eksiksiz yapıyorlardı.

Bir hafta sonra, öğrencileri sıraların üzerine teker teker çıkarıp niyet, başlama tekbiri, kıyam, rükû, secde ve son oturuşu göstermelerini istedim. Çocuklar heyecandan birbirlerine giriyorlardı.

İşe ciddi bir boyut kazandırmak üzere tam yapana on, en ufak eksiği olana iki olmak üzere, göstermelik, not da veriyordum.

On alanlar havalara uçuyor, iki alanlar ağlıyor; ben de onların heyecanlarından gizli gizli zevk alıyordum. O anda fıtratlardaki güzellikler de teker teker ortaya çıkıyordu.

G... isimli öğrencinin heyecandan yüzü bembeyaz olmuştu. Kulağıma yaklaşarak:

– Hocam evimizde ne seccade, ne namaz eteği ne de namaz tülbendi bulamadım. Bunların hiçbirisi bizim evde yok. Ben de bunlara çalışamadım. Zayıf almaktan korkmuyorum da, yapamamaktan utanıyorum. Ne olursunuz hocam yapamazsam bana gülmeyin, deyince zaman âdeta durmuş söz etrafımda büyümüş, büyümüş kocaman olup sınıftan dışarıya taşmıştı.

Yanaklardan süzülen inci tanesi gözyaşları, kaskatı kalpleri hizaya getirecek, eyvah biz ne yapıyoruz, bu çocuklar nereye gidiyor böyle dedirtecek gibiydi.

ON YEDİ

Yalova'da fakir ve kimsesiz öğrenciler için açılan yurtta, on yedi tane fakir öğrenci barınmakta idi. Öğrencilerin yeme-içme dâhil, kırtasiye, okul, kılık ve kıyafet masraflarının tamamı vakıf tarafından karşılanmaktaydı.

Okullar açıldığında yurtta barınacak öğrenciler, köyünden kentinden gelerek yurda yerleştiler. Ancak kılık-kıyafetlerinin alınıp, çocukların hazırlanması gerekiyordu. Arkadaşlarının arasında bu çocukların mahcup olmamaları gerekirdi. Yalovalı hayırseverlerin himmetleri ile çocukların birçok ihtiyaçları giderilmişti. Ancak ayakkabıları yoktu. Yalova esnafından sevdiğim, saydığım ve dostluğuna güvendiğim "Sorucu" kunduranın sahibi Mehmet Sorucu Bey ile görüşüp kendisine çocukların ayakkabı ihtiyaçlarını almam gerektiğini ve parasını daha sonra ödeyebileceğimi söyledim. Sağ olsun Mehmet Bey, her zaman olduğu gibi bana her türlü kolaylığı göstererek çocuklarımızın ihtiyacı olan ayakkabıları verdi.

Biz ihtiyacımızı görüp rahatlamıştık. Çocuklarımız tepeden tırnağa çiçek gibi giyinmişlerdi. Ben de artık rahat uyuyabilirdim. Çünkü onlar üzerimizde birer emanetti.

Elimiz daralmıştı, yurttaki öğrencilere aldığımız ayakkabıların borcunu üç-dört ay geciktirmiştik. Bu durum bizi üzüyordu. Çünkü ayakkabıları aldığım yer de sonuçta bir ticarethane idi.

İyi niyeti suistimal etmemeliydik. Onun da kendine göre ödemeleri ve giderleri vardı. Bu düşünceler içinde zaman zaman Sorucu kunduranın önünden geçerken sıkılıyor, bazen de yolumu değiştiriyordum. Kendi gelirim de, aldığım on yedi çift ayakkabının borcunu ödeyecek durumda değildi.

Bir gün çantamı alıp görev yaptığım okula giderken baktım ki, karşı taraftan, Yalova'daki bütün hayır işlerinin altında imzası bulunan, ömrünü hayra adamış, bir gönül insanı olan İsa Karakaş Amca geliyordu. Bana:

– Şakir Efendi; okulda sana baktım yoktun, seni göreyim istedim.

– İsa Amca hayrola, nedir sıkıntın, dediğimde, rahmetli:

– Bugün içimden on yedi tane öğrenciye ayakkabı alıp giydirmek geçti. Aklıma da sen geldin. Senin ilgilendiğin çocuklar vardı. Onları düşündüm, dedi.

Şaşırmıştım. Güleyim mi; yoksa Rabbimin sonsuz lütfuna sevinçten ağlayayım mı? Borcum olan on yedi tane çocuğun ayakkabı parası idi; İsa Amca da gönlünden on yedi çocuğa ayakkabı almak geçtiğini söylüyordu. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Toparlanarak:

– Amca, on yedi tane yeni ayakkabı almaktansa, daha önce çocuklara aldığım on yedi çift ayakkabı borcunu Sorucu kunduraya ödeyebilir misin, dediğimde İsa Amca:

– Neden olmasın, tabii onları da öderim. Hemen gidip ödeyeyim, dedi.

Gidip borcu ödemiş. Ben de rahatlamıştım. Artık Sorucu kunduranın önünden rahatlıkla geçebiliyordum.

Yüce Yaratan da İsa Amca'ya öbür âlemde genişlik versin. Gül devrinin mutlu insanlarına komşu eylesin. Âmin.

YA EVDEKİLER

80'li yıllardan birinde Mayıs ayı, kiraz mevsimiydi. Bütün kırlar ve bahçeler yemyeşildi. Ağaçlarda olgunlaşan kirazlar ayrı bir güzellik saçıyor. İnsan o güzelliklerin seyrine doyamıyor. Aynı okulda çalıştığımız Yalova'nın Elmalık köyünden Mustafa Güner Bey çok hoşumuza giden bir teklif yapmıştı: "Şakir Bey köyde bizim bahçeye gidip kiraz yiyelim." bu teklif geri çevrilir türünden bir teklif değildi. Olur dedik. Belirlediğimiz gün arkadaşlarla buluşup Elmalık köyünde Mustafa Bey'in bahçesine kiraz yemeye gittik.

Amaç kiraz yemek değildi; baharın güzelliğini seyredip, yeşilliklerin içinde, temiz havadan nasibimizi almaktı. Bu arada kiraz da yiyecektik.

Doyasıya kirazları yedik. Aklımıza geldiği hâlde, bahçe sahibine karşı ayıp olur düşüncesiyle biraz da evimize kiraz götürelim, diyemedik.

Minibüse binip Yalova'ya döndük. Heykelin olduğu meydanda minibüsten inip, evlerimize dağılırken arkadaşlarımızdan birisi manava yöneldi.

– Hayrola nereye gidiyorsun, dediğimde manava gidip birkaç kilo kiraz alacağını söyledi.

– Kiraz bahçesinden geliyoruz daha doymadın mı, dediğim zaman arkadaşımın verdiği cevap beni hem düşündürdü hem de utandırdı. Şöyle dedi:

– Bahçede kirazı ben yedim, evde hanım ve çocuklar yemediler, onlara da manavdan kiraz alıp götüreceğim. Aksi hâlde onun hesabını veremem.

Hak, adalet, anlayışı ve sorumluluk duygusu buna derler herhâlde.

DİN KÜLTÜRÜ ÖĞRETMENLERİNİN DİKKATİNE

Yalova Lisesine Antalya Lisesinden tasdikname ile gelmiş, akıllı ve çalışkan bir öğrenci olan E... A... lise üçüncü sınıfta okuyordu.

E... A...'nın "Din Kültür ve Ahlak Bilgisi" dışındaki derslerinde fevkalâde başarılı olduğunu, öğretmen arkadaşlardan öğrendim.

Her nedense "Din Kültürü" dersinde oldukça başarısız, ilgisiz; kimi zaman derste kâğıt yırtarak, kimi zaman çirkin çirkin esneyerek, kimi zaman da yere kalem ya da ses çıkaracak bir cisim atarak sürekli dersin ahengini bozar, sorulan sorulara cevap vermez, gerekirse iğneleyici sözlerle de benimle hafif yollu alay ederdi.

E... A...'nın bu davranışlarına uzun müddet sabrettim. Fakat öğrencinin tavırları öyle bir noktaya geldi ki tahammül sınırlarım zorlanmaya başladı.

Ne olursa olsun ben bir "Din Kültürü Dersi" öğretmeniydim. Sınıfta iki cihanın güneşi peygamberimizi temsil etme, konumunda idim. Ne pahasına olursa olsun, sabretmekle mükelleftim. Çünkü O nelere sabretmemişti ki?

Bir gün yine E... A... sınıfta yapacağını yapmış; dersteki motivasyonumu altüst etmişti. Teneffüse çıktığım zaman yanıma çağırıp:

– Yavrum ben sana karşı herhangi bir olumsuz tavır sergiledim mi? Seni üzüp, incittim mi? Neden bana karşı böyle davranışlarda bulunuyorsun? Hem beni hem arkadaşlarını üzüyor hem de haftada bir saat olan dersin heba olmasına sebep oluyorsun. Sana karşı bir hata yaptıysam özür dilerim. En azından yaptığım hatayı bilmek isterim, dediğimde E… A…'nın cevabı beni ürpertmişti.

– Kişilik olarak iyi bir insana benziyorsunuz, ancak senden de Türkiye'deki bütün "Din Kültürü" öğretmenlerinde de nefret ediyorum, deyivermişti.

Sebebini sorduğumda aldığım cevap herkesin üzerine eğilip derin derin düşünmesi gereken boyutlarda idi. Şöyle ki: Antalya da devam ettiği lisede, görev yapan "Din Kültürü" öğretmeni ile herhangi bir nedenle tartışmış, öğretmen arkadaşımız bu tartışmadan oldukça etkilenmiş olacak ki öğrencinin bütün çalışmalarına rağmen yılsonunda "Din Kültürü" ortalamasına onluk sisteme göre dört vermiş. E... A…'nın bütün derslerinin ortalaması hemen hemen dokuz buçuk tuttuğu hâlde, "Din Kültürü" dört düşünce, öğrenci takdir alamamış. Hocasına gidip:

– Hocam, şu notumu hiç olmazsa beş yapıver de takdirimi alayım, dediğinde hocası tersleyerek E... A…'nın isteğini yerine getirmemiş.

Olay bu...

Eskiler derler ya "Arkadaş, kaç kişinin katili oldun?" Bu hataya nasıl sebep oldun?

OTURDUĞU ODASINDAN SU KAYNADI

Merkezi İzmir'de bulunan AKYAKA Eğitim ve Öğretim Vakfi Yalova Şubesinin eğitim faaliyetleri kapsamında açtığımız öğrenci yurdunda yirmi tane fakir, bakıma muhtaç öğrenci barınmaktadır.

Öbür taraftan da yapılmakta olan okul inşaatımız devam etmektedir. Bizlere hem bedenen hem de fikren yardım edecek insanlara çok ihtiyacımız var. Hani derler ya "uçan kuştan medet aramak" biz de işte öyle, uçan kuştan medet arıyoruz.

Sıkıntılarımız had safhada, Yalovalı hayırseverler üzerine düşeni yapmaktadırlar, ama herkesin geliri ve ekonomik potansiyeli belli.

Bizim bu dar zamanımızda, kendisi lokantacılık yapmış, radyo-televizyon tamiratlarından anlayan, ailesi tarafından terk edilmiş, temiz yüzlü, mahzun bakışlı, adının O... olduğunu söyleyen bir şahıs: "Kendi işini gücünü bırakıp bundan sonraki ömrünü hayır hizmetlerinde geçirmek istediğini, Ak– Yaka Vakfının hizmetlerini de beğendiğini talebelerle uğraşmayı çok sevdiğini, Türkiye'nin kurtuluşunun adam yetiştirmekte olduğunu anladığını, kendi malzemelerini vakfa bağışlayarak vakıfta ücretsiz hizmet vermek istediğini; sadece vakıf tarafından kendisine sahip çıkılmasını istediğini" söyledi.

Biz de öğrencilerin başında onlara ve yurda sahip çıkacak, dürüst bir insana ihtiyacımız olduğundan hemen O... Bey'in

teklifini kabul ettik. O… Bey gelip gidiyor, etrafa koşuşturuyor, kendisinden ve hizmetlerinden son derece memnun kalıyoruz. Ancak zaman zaman bizi sıkıntıya sokan acaba yanlış mı yaptık sorusunu aklımıza getiren bazı gelişmeler de yaşıyoruz. Meselâ O... Bey fevkalâde alıngan bir yapıya sahip. Kim ne söylerse genellikle alınganlık gösterir, gücenir, kırılır ve darılır. Çocukların kendi aralarında yaptıkları şakalara bile O… Bey alınganlık gösterirdi.

Her halükârda biz onu Allah'ın bize bir emaneti olarak kabul eder, gönlünü hoş tutmaya çalışırdık. Gecelerini boş geçirmeyen manevi bir yapısı vardı.

O dönemde maddi yönden çok sıkıntı geçiriyorduk. Sıkıntımızı atlatabilmek için elma bahçelerinden ağaçların diplerine düşen elmaları isteyerek Bursa'da bulunan Aroma Meyve suyu fabrikasına satıyor, oradan bir gelir teminine çalışıyorduk. Caddeleri dolaşarak, mağazaların önüne bırakılmış, koli ve kâğıtları toplayarak SEKA'ya satıp gelir temin ediyorduk.

Böyle sıkıntı içindeyken O… Bey boyumuzu aşan bir teklifte bulundu. Teklif şu idi: Yurtta çocukların gürültü patırtılarına tahammül edemeyeceğini, dolayısıyla kendisine masrafları vakıf tarafından karşılanmak üzere daire kiralanmasını, orada daha rahat edebileceğini söyledi.

Okul inşaatının yanında yarım daire şeklinde içinde tuvaleti ve banyosu bulunan bir lojmanımız vardı. Kendisine:

– Öğrencilerin yanında kalmaktan sıkıldı isen seni o lojmanda oturtalım, şimdiki hâlimizde ayrıca daire tutup, kira ödeyemeyiz, elimiz çok dar, dedik. O da bize:

– Hocam; ben sizin maksadınızı anladım. Burada oturtarak beni suya boğacaksınız. Ben burada oturamam; ben sizden ayrılıp kendi başımın çaresine bakacağım, dedi.

Bizim ikna maksadı ile kendisine söylediğimiz hiçbir sözün etkisi olmadı. Gidip, mezarlık yolunda Yalova'ya hâkim bir tepeye çıkarken yokuşta, tek katlı, bahçeli bir ev kiralayarak eşyalarını taşıdı. Yalnız insandı. Yaşı ilerlemişti. O yaşta yemek pişirmesin, sıkıntı çekmesin, aç kalmasın düşüncesiyle yurtta pişen yemeklerden her gün, kendim, evine sefer tasları ile götürürdüm.

Hoş sohbet bir insandı. Gitmişken biraz oturur, sohbet ederdik.

Bir gün, yine yemek götürdüğümde baktım ki O... Bey oturduğu odasında bulunan halıları bir kenara toplamış. Ben şaşkınlık içinde olanları seyrederken, gördüm ki odanın tam ortasında betonun içinden kuş gözü kadar bir delikten su kaynıyordu.

Ağabey ne bu hâl dediğim zaman, "Vallahi hocam ben de anlayamadım, buradan su kaynıyor, bilemedim ki." Ev vadide olsa tabanından suyun çıkması muhtemeldir, ama yokuşta bir evin tabanından suyun kaynaması neyin işareti olabilirdi.

Dilime geldi söyleyemedim.

"Ağabey, sen verdiğimiz lojmanı beğenmeyerek, siz beni suya boğmak istiyorsunuz, diyerek Allah'ın hizmetinden kaçmıştın. Bak Allah senin oturduğun odanın ortasından su kaynattı, Allah'ın işinden kaçılır mı hiç?"

SANA DA ANLATAMADIM

Mehmet Yücebilgili Amca, Nevşehir'in Avanos ilçesinden... Küçük yaşta yetim kalmış, fakirlik ve çile içinde büyümüş. Hayatın yükü çocukken binmiş onun sırtına. Kırıkkale'ye taşınmışlar, kamyon şoförlüğü yapmış, uykusuz dolaşmış günlerce.

Kamyon sahibi olmuş, fakir fukaranın işine koşmuş. İkinci Dünya Savaşı'nın ağırlığını dört yıl askerlik yaparak taşımış omuzlarında. Çektiği bunca acı ve çileye rağmen, o kendi özünü asla unutmamış.

Türk insanının içinde bulunduğu durumdan ancak eğitimle kurtulacağına kanaat getirmiş ve eğitim faaliyetlerine destek olmuş.

Gün olmuş evinin bir odasında, gün olmuş kiraladığı bir dairede, elinden tuttuğu gençleri barındırarak onların tahsil yapmalarına yardımcı olmuş, temeli atılan ilim irfan yuvalarının yönetim kurullarında görev yapmış, çevresindeki gençlere taş çıkartırcasına gece-gündüz demeden koşmuş, onlarca hayır kurumunun temelinde harcı olan, yirminci yüzyılın sahabe ruhlu bir gönül kahramanı.

Kendisiyle yetmişli yıllarda Yalova'da tanıştım. Hayatımın dopingi olmuştu. Bitmek tükenmek bilmeyen enerjisine, imanının gücüne hayrandım. Ömrünün hemen hemen elli yıllık bölümünü insanlığa hizmete vakfetmişti.

Deprem nedeniyle yıkılan Ufuk Lisesi'nin temelinden çatısına kadar her yerde hep onun ellerinin ve zekâsının emeği vardı. Yaptıkları ile yetinmeyip: "Haydin ne duruyorsunuz? Bu işin sonu gelmedi; başka işler yapalım, başka müesseseler açalım." der, bizi heyecanlandırırdı. Öyle inanıyorum ki kendisine Kamboçya'da veya Yakutistan'da inşaat görevi verilseydi bunca ilerlemiş yaşına rağmen Eyüp Sultan gibi hiç düşünmeden yollara düşer, soluğu havalimanında alırdı.

Yalova'da onun soyadını taşıyan ilköğretim okulunun inşaatı devam etmekteydi. Mehmet Yücebilgili Amcanın evi okula çok yakındı. Zaten okulun arsasını da o bağışlamıştı. Yaşı ilerlemiş olmasının yanında bir de rahatsızlığı sebebiyle güneşte dolaşması doktor tarafından yasaklanmış olan Hacı Amca sık sık okul inşaatına gelir, inşaatı kontrol eder; gördüğü aksaklıklara üzülür ah vah eder:

– Nasıl tamamlanacak bu işler? Öğrenciler ortada kalacak, diyerek hayıflanır, o üzüntüyle evine dönerdi.

Ben de onun güneşte kalmasını, üzülmesini istemediğim için okula gelmesini hiç istemezdim. Bir gün elini öperek yumuşak bir dille:

– Hacı Amca; hava güneşli ve sıcak; siz de yorgunsunuz, güneşte fazla kalmasanız olmaz mı, dediğimde, yüzüme anlamlı anlamlı bakarak, aklımdan hiç silinmeyen, kalbimin derinliklerine kadar beni perişan eden şu sözü söyleyivermişti:

– Şakir Efendi, hanım istiyor ki ben, evde bacaklarımı uzatıp yatayım, o da ağzıma zemzem suyu verirken öleyim. Ben öyle ölmek istemiyorum ki. Şurada inşaat kerestelerinin ve malzemelerinin arasında ölmek istiyorum. Bu işi hanıma anlatamadım; ya sen de beni anlayamadın.

Bu söz bende cevap verecek hâl bırakmamıştı. Sustum, bana sadece ağlamak düşmüştü. Yüce Yaratan onu iki cihanda aziz eylesin.

DÖKTÜĞÜM SÜTÜN HESABI

Eğitimsizlik ya da yanlış eğitim sonucu insanlarımız arasında büyük ölçüde inanç ve ibadet problemleri yaşanmakta, nesiller arasında korkunç uçurumlar meydana gelmektedir.

Ülkemizde insanımızın temiz fıtratına rağmen din eğitiminin yeterince ve sağlam kurumlarca verilememesi sebebiyle illegal örgütler tarafından din adına halkımız uçurumlara yuvarlanmakta, bu uçuruma düşmeyeyim diye gayret gösteren bazı insanlar da maalesef inançsızlık uçurumuna yuvarlanmaktadır. Orta yolu bulan aklıselim sahibi insanlar ise kendilerini şanslı saymaktadırlar,

Mesleğim ve branşım nedeni ile bu konuda çoğu kez hayatımda derin izler bırakan acı olaylara şahit oldum. Ola ki geleceğin anne-baba adayları ibret alırlar da dünyaya gelişine vesile oldukları çocuklarının doğru ve yeterli dinî eğitim almalarını sağlarlar düşüncesiyle yaşadığım bir olayı sizlere aktarayım.

Yalova Lisesinde öğretmenlik yaptığım yıllardı. Mübarek Ramazan ayı gelmiş, Yalova Lisesi öğrencilerinin yaklaşık yüzde doksanı oruç tutuyordu. Ramazan'ın ilk günlerinde kantinciler bile bu olayı şaşkınlıkla karşıladılar, çünkü onlara göre Yalova Lisesi gibi bir okulda bu oran çok yüksekti. Öğrencilere satmak üzere kantine getirdikleri börekler, tostlar, açmalar, ayran ve gazozlar ellerinde kalmıştı. Allah Allah bu olacak şey değildi. Oruç

tutmayan az sayıda öğrenci ise oruç tutan arkadaşlarına karşı nezaketsizlik olmasın diye onların arasında bir şeyler yiyip içmekten kaçınırlardı.

Bir gün sabahın ilk saatlerinde dersime girmek üzere sınıfa doğru giderken koridorun başından Ö… A... isimli kız öğrencinin: "Öğretmenim bir şey sorabilir miyim?" diyerek bana doğru yaklaştığını gördüm.

– Buyur güzel kızım ne soracaksın, hayrola dediğimde:

Çocuk biraz hüzünlü biraz da sıkıntılı bir şekilde yüzüme bakarak şu soruyu sordu.

– Öğretmenim, ben anne ve babamdan gizli oruç tutuyorum. Annem oruç tuttuğumu fark etmiş olacak ki sabah okula gelirken elime bir bardak süt vererek:

– Bu sütü iç de okuluna öyle git, dedi. Ben de annemin dalgınlığından istifade ederek bardaktaki sütü lavaboya döktüm ve anneme de: "İçtim, anneciğim." dedim. Öğretmenim acaba lavaboya döktüğüm sütün hesabını mahşerde Allah(c.c.)'ım bana sorar mı?

Ben heyecandan ne diyeceğimi şaşırmıştım. Soruyu soran ben olabilirdim. Acaba bu olay karşısında Rahmeti sonsuz Rabbim bana o sütün hesabını sorar mıydı?

Anne-babalar ve anne baba adayları evlâtlarınızın geleceği hakkında ne düşünüyorsunuz?

BEN DE BİR FAKİR ÇOCUK OKUTMALIYIM

Bir nimet bahşedildi mi kıymetini bilip hemen değerlendirme yoluna gitmeli. Aksi hâlde her şey elimizden gider de arkasından bakakalırız.

Yalova'da fakir öğrencilerin barındığı yirmi kişilik mütevazı bir orta öğrenim yurdu ile ilgileniyordum. Benim fakir öğrencilerin eğitim-öğretimleriyle ilgilendiğimi bilen dostum olan M... Amca bir gün bana gelerek:

– Oğlum, Şakir sen öğrencilerle uğraşıyorsun benim maddi durumum iyi. Fakir bir öğrenci okutup yetişmesine katkıda bulunmak istiyorum. Sen bir çocuk bul da ben bütün masraflarını karşılayayım. Ortaokulu, liseyi daha sonra da yüksek tahsilini yaptırır; bir insan yetiştirmiş oluruz. Bana zamanımızda bir insan yetiştirmek on cami yapmaktan daha hayırlı gibi geliyor, demişti.

Ben de:

– Peki Hacı Amca bir çocuk bulur okuturuz, demiştim.

Fakir ve kimsesiz bir erkek çocuğu bularak Yalova Lisesinin orta kısmına kaydını yaptırıp M... Amcaya da bilgi vermiştim. Fakat daha okullar açılmadan duydum ki M... Amca, Kurban Bayramı vesilesi ile memleketine giderken yolda geçirdiği trafik kazası sonucu vefat etmiş. Şimdi öğrencimizi ne yapacaktık. Bir öğrenci okutmak oldukça külfetli bir işti. Ayrıca benim de gelirim bir öğrenci okutacak kadar değildi. Ailesine de "Çocuğunu-

zu alın götürün, zira onun masrafını çekecek zat-ı muhterem vefat etti; biz bu çocuğu bundan sonra okutamayız." deme imkânım da yoktu. Çünkü bu tür bir davranış hem ailenin hem de çocuğun psikolojik olarak yıkımı demekti.

Nasıl böyle bir davranışta bulunabilirdik?

Rahmetli M... Amcanın cenaze işlemleri bitmiş, ardından bir hafta geçmişti. Ailesine giderek, hanımı, iki oğlu, iki kızı ve damatları bir arada oldukları hâlde ben kendilerine:

– M... Amcanın benden böyle bir istekte bulunduğunu, ben de bu isteği yerine getirerek çocuğu bulduğumu, Yalova Lisesine kaydını yaptırdığımı, şimdi ise M... Amcanın rahmetli olduğunu belirterek bu konuda ne düşündüklerini, sordum. Onlar da:

– Aaaa!.. Şakir Bey, babam ne istediyse biz onu yerine getiririz. Sen hiç merak etme dediklerinde rahatlamıştım. Ancak iki hafta sonra bana söylenenler rahmetlinin kemiklerini sızlatacak anlamda idi. Şöyle ki:

– Şakir Bey, biz düşündük taşındık ve şöyle karar verdik. Babamın parasıyla başkalarının çocuklarını okutacağımıza, kendi ailemizden bir fakiri okutalım, dedik.

Benim söyleyecek sözüm yoktu. Boynumu büküp evden ayrıldım. Allah'ım herhâlde o çocuğun masraflarını bir yerden gönderir, O'nun hazinesinde boldur diye düşündüm. Allah M... Amcaya rahmet eylesin, o herhâlde niyetinin mükâfatını ötelerde almıştır.

Geridekiler düşünmelilerdi. Sonuçta aile öylesine korkunç bir miras kavgasına düştüler ki... Az kalsın rahmetliden kalan otomobili bile dörde böleceklerdi.

ONUN HESABINI VEREMEM Kİ

AKYAKA Orta ve Yüksek Eğitim Vakfı Yalova şubesi faaliyetleri kapsamında 17 Ağustos depreminde ağır hasar görerek yıkılan Ufuk Lisesinin inşaatını yapmaktaydık. İnşaatın kaba ve ince sıvaları bitmişti. Doğramalar takılmıştı. Bir salonu tefriş etmiş, içinde zaman zaman vakfın yönetim kurulu toplantılarını yapıyorduk. Bazen de misafirlerimiz geliyor, onlarla hasbıhâl ediyorduk.

İlahiyat tahsili yapmış olmama rağmen Fethullah Gülen Hoca Efendi'yi tanımadan önce dünyayı ve olayları sadece anahtar deliğinden seyretmeye çalışan kıt görüşlü, hoşgörüden uzak, acımasız bir anlayışa sahiptim. Hoca Efendi'yi tanımış olmamı Rabbimin bana bahşettiği çok büyük bir lütuf olarak algılıyorum. Allah kendisine hayırlı ve uzun ömürler versin. İnsanlığın derdi ile iki büklüm olan dertlilerden birisi o.

Kendisine saygı ve muhabbet duyduğum muhterem Fethullah Gülen Hoca Efendinin yolu Yalova'dan geçerken inşaata da uğrayıvermişti. Kendisini görünce heyecandan elimiz ayağımız dolaştı. Bizlere yaptığı sohbette modern eğitim-öğretimin milletimizin geleceği açısından önemini, sabır isteyen iş olmasına rağmen eğitime yapılan yatırımın uzun vadeli, kalıcı ve faydalı olacağını anlattı.

Namaz vakti geldiğinde, abdestini tazelemek üzere lavaboya giden Hoca Efendi'ye arkadaşımız, abdest alırken kullandığımız terlikleri uzatıp:

– Hocam, buyurun abdest alırken terlikleri giyin, dediğinde Hoca Efendi'nin sorduğu soru ve söylediği söz her insanın kafasının silinmeyecek bir kenarına yazması gereken mahiyette idi. Arkadaşımıza sorduğu:

– Terlikler senin mi yoksa vakfın mı, sorusuna karşılık arkadaşımızın verdiği:

– Vakfın terlikleri, cevabını duyunca Hoca Efendi aynen şöyle söylemişti:

– Ben vakfın terliklerini abdest alırken giyemem ki, ötede onun hesabını nasıl öderim?

Biz ilahiyatçıydık. Kendimizce fetvayı vermiştik. Bal tutan parmağını yalardı, biz de vakfın işlerini görürken vakfın çayını, çorbasını içmek, vakfın terliklerini giymek en doğal hakkımızdı. Bundan başka düşünce olur muydu hiç? Gel gör ki vakfın terlikleri abdest alırken bile giyilmezse, vakfın çayı, çorbası nasıl içilirdi ki? O güne kadar yiyip içtiklerimizin günahı için Rabbimden af niyaz etmekten başka çaremiz yoktu.

Aynı yıl parası okul inşaatında harcanmak üzere Yalova çevresinde bulunan elma bahçelerinin sahipleri ile görüşerek rüzgâr veya başka nedenler ile ağacından yere düşmüş, elmaları toplayıp Bursa'da meyve suyu fabrikasına satmayı düşündük ve öyle de yaptık.

Arkadaşlarımız günlerce (Bir aya yakın) elma bahçelerinde dikenlerin arasından topladıkları elmalardan bir tanesini bile ağızlarına alıp da yemediler. Çünkü bahçe sahipleri elmalarını vakfa bağışlamışlardı. Vakfın terlikleri bile abdest alırken giyilmez de vakfa bağışlanan elmalar yenir miydi? Tabii ki yenmezdi.

Yalova'nın Kirazlı köyünden aynı okulda çalıştığımız Nevzat Türköz Bey de bizim elma topladığımızı duyunca gelerek bana:

– Şakir Bey, elma topluyormuşsunuz benim bahçenin elmasını da vereyim toplayın, hepsi sizin olsun, ağaçlardakileri de vereyim. Hiç olmazsa hayrımız olur, diyerek beni bahçesini göstermeye götürdü. Bahçeyi dolaşırken Nevzat Ağabey bir taraftan da bana ısrarla elma yememi, çekinmemem gerektiğini söylüyordu. Her seferinde Nevzat Ağabeyin bu teklifini duymazdan gelerek geçiştiriyordum. Bir seferinde artık dayanamayarak kendisine:

– Nevzat Ağabey bu bahçenin elmasını vakfa bağışladın mı bağışlamadın mı, diye sorduğumda Nevzat Ağabey yüzüme bakarak:

– Ne demek Şakir Bey herhâlde bağışladık, bahçenin elmasının hepsi vakfın, dediğinde:

– O hâlde ağabey sen de şu saatten sonra bu elmalardan yiyemezsin, bu artık vakfın malı olmuştur. Senin değil, dediğimde Nevzat Ağabey şaşırmıştı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kendisine terlik hadisesini anlattığımda omzuma vurarak:

– Şakir Bey, Allah yolunuzu açık etsin, bu anlayışta giderseniz sırtınız asla yere gelmez, demişti.

ARABA VE EV İÇİN DEĞER Mİ?

Araba sahibi olmayı, çoluk çocuğumla binip pikniğe, dostlarımı ziyarete gitmeyi, memlekete gidip akrabalarımı ziyaret etmeyi çok arzu ederdim. Bu arada bir de evimin olmasını kiradan kurtulmayı istiyordum. Ama bunlar benim için sadece birer hayâldi, çünkü tek maaşlı dört çocuklu bir memurdum. Araba nerde, ev ne ola ki?

12 Eylül'den sonraki dönemde Milli Eğitim Bakanlığından yurt dışına öğretmen atamalarına başladı. Bir anda aklıma yurtdışına özellikle Almanya'ya öğretmen olarak gidip, 5-6 sene kalarak dönüp kendime öncelikle bir araba ve bir daire alıp rahatlamak geldi. Çünkü Almanya'ya öğretmen olarak gidenler dönüşlerinde çok güzel birer araba ve daire almışlardı.

Evraklarımı hazırlayıp hemen gidecektim. Dünya adına çok kârlı olacaktım. Çünkü Almanya'da mark üzerinden maaş alacağım gibi Türkiye'deki maaşım da aynen devam edecekti. Tek düşüncem çok sevdiğim çocuklarımdan 5-6 yıl nasıl ayrı kalacağım idi. Ama kârım çoktu ya. 5-6 sene buna katlanırdım, sonuçta rahat edecektim. Öyle anlar yaşadım ki alacağım arabanın modelini dairenin yerini kafamdan tasarlamaya bile başlamıştım. Bütün şartlar benden yana idi. Yürüyüşüm bile farklılaşmıştı.

Araba hayâlleri, ev düşünceleri ile okuluma gidip geliyordum. Camlarında satılık daire yazan yerlere bakıyorum, çoğunu

da beğenmiyordum. Düşünceler sınıflarda bile ruh dünyamı allak bullak etmiş kalbimi karartmıştı.

Bir gün Yalova Lisesinin öğretmen odasının pencere kenarında oturuyordum. Teneffüs zili çalmış öğrenciler okul bahçesinde cıvıl cıvıl dolaşıyorlardı, pencerede oturduğumu görenler kafamdaki düşüncelerden habersiz ellerini kaldırıp bana el sallıyorlardı. Birden aklıma:

– Şakir, sen bir araba ve bir ev sevdasına düşüp Almanya'ya gideceksin. Bu pırıl pırıl öğrencilerini kime emanet edeceksin. Çanakkale'deki şehitlerin evi nerede? Hz. Ömer'in evi nerede? Senin de evin olmasa ne olur, araban olmasa ne olur? Toprağın altında yatan binlerce şehidin elinden yakanı nasıl kurtaracaksın, gelecek nesiller senden hesap sormayacaklar mı? Bu davranış ve düşüncelerinden utanmıyor musun?

Farkında olmadan gözlerimden yaşların süzüldüğünü anladım. Dikkat çekmeyeyim diye hemen öğretmen odasından çıkıp lavabolara gittim. Yarım saate yakın acı acı ağladığımı hatırlıyorum. Hemen kararımdan vazgeçtim.

O'nun hazinesinde her şey çok bol, dilediğini yoktan yaratır, dilediğine verir.

Bana da verdi. Hem evim hem de arabam oldu, yine de kalbimdeki sıkıntılardan kurtulmuş değilim. Rabbim mahşerde vereceğini dünyada verip de ötelerde elimi bomboş bırakmasın. Dünya şöyle veya böyle geçiyor. Ötelerde hâlimiz perişan olmasın.

ABDESTSİZ KILSAM OLMAZ MI?

Mübarek üç aylar girmişti. Kandil geceleri peş peşe geliyordu. Ramazan ayına adım adım yaklaşıyorduk. Duyarlı her Türk vatandaşında üç ayların verdiği manevi bir hava ile Ramazan ayına yaklaşmanın tatlı sevinci görülüyordu.

Kandil gecelerinde gecenin nasıl değerlendirilmesi gerektiğini, hangi ibadetleri ve hangi duaları yaparsak Rabbimize yaklaşmanın kolaylaşacağını, gecelerde akıtılıp seccadelerimizi yıkayan gözyaşlarının önemini öğrencilerime anlatıyordum. Zaman zaman sınıflarda gözlerden süzülen gözyaşlarına şahit oluyorum. Benim gözümden bir türlü akmayan yaşın, gencecik göz pınarlarından süzüldüğünü görmek beni âdeta şaşkına çeviriyordu.

6-Ed.-A sınıfında ders yine kandil gecesi değerlendirmesi ile ilgili geçiyordu. Öğrenciler son derece dikkatli ve duygusaldı. Aralarında bulunan Ş... isimli öğrenci ise daha farklı bir görüntü sergiliyordu. Teneffüs zili çalmış kafamdaki bir takım soru işaretleri ile sınıftan çıkacaktım. Zihnim allak bullaktı.

Ş... sınıfın kapısından çıkmadan yanıma gelerek:

– Hocam namaz kılmak için gece kalksam. Işıktan ve abdest alırken kullandığım suyun sesinden annem, babam uyanır benim abdest aldığımı görünce beni döverler. Ben ise geceden istifade etmek istiyorum. Acaba abdestsiz namaz kılsam olmaz mı?

Abdestsiz namaz olur mu? Olmaz peki ben bu olmazı Ş...'ye nasıl anlatacaktım. Yağmur yüklü bulut gibi bana çevirdiği gözlerle teselli bekleyen Ş...'ye nasıl olmaz derdim. Çaresizlik içinde sırtımdan terlerin boşaldığını hissettim. Bacaklarımda hâl kalmamıştı. Kalbim âdeta sıkışmıştı. Ben şimdi ne yapacaktım. Rabbim aklıma getirdi:

– Yavrum madem öyle bir sıkıntın var; anneni, babanı üzme kalk ama abdest alma, namaz da kılma; evinizin bir köşesine otur, ellerini aç: "Yarabbi de, ben geldim." de. O'nun kapısının tokmağına vur. O herkesin hâlinden ve dilinden iyi anlar. Beni de duanda unutma.

Sözlerim bittiğinde Ş...'nin acı acı bağırarak lavabolara doğru koştuğunu gördüm. Durumdan haberdar olanlar benim Ş... ile kavga ettiğimi zannettiler. Çünkü onlar Ş...'nin ızdırabını anlayamamışlardı. Anlayamazlardı da. Binlerce vatan evlâdının hangisinin ızdırabını anladılar ki?

ALLAH'IM BENİ HARAMA BAKMAKTAN KORUYOR

Adı Bilgehan. Yalova Lisesi lise ikinci sınıf öğrencisi. İçi gibi dışı; dışı gibi de içi pırıl pırıl bir genç.

Her derse olduğu gibi din dersine de çok ilgili ve meraklı olan Bilgehan, yaz tatillerinde, hafta sonu tatillerinde boş durmaz, beraberce Kur'an-ı Kerim okuduk. Namazlarını geçirmez, ibadetine düşkün, karınca incitmekten çekinen hassas bir vicdan sahibi.

Bir gün içi dışı heyecan dolu gözlük çerçevesinin üzerinden dolu dolu gözlerle bana bakarak:

– Hocam Allah'ım beni harama bakmaktan koruyor, demişti.

– Hayrola ne yapıyorsun Bilgehan, diye sorduğumda Bilgehan'ın cevabı Sahabe-i Kiram gençlerinden birisinin cevabı gibiydi sanki.

– Hocam gözlüğümün camları miyop birisi dört buçuk numara diğeri de beş numara. Gözlüğümü çıkardığım zaman görmekte güçlük yaşarım. Okuldan çıkınca gözlüğümü çıkarıp cebime sokuyorum, evime gidene kadar hep yere baka baka gitmek zorunda kalmıyorum. İnsanları seçemiyorum, karşıdan gelen, yanımdan geçen hanımlar mini etekli mi? Kot pantolonlu mu? Hiç göremiyorum, böylece Allah'ım beni harama bakmaktan koruyor.

İşte bu zamanda böylesi de var mı sorusu akla gelebilir. Var hem de ne kadar çok, bir bilseniz.

İKİ KİLO ELMANIN BEDELİ AĞIR OLMUŞTU

1973-74 Eğitim-Öğretim yılı öğretmenliğimin birinci yılı. Son derece heyecanlı ve bir o kadar da tecrübesizim. Ortaokul bünyesinde bulunan 1/İ sınıfının da sınıf öğretmenliğini yapmaktaydım. Her teneffüs okulun bütün koridorlarını gezip öğrencilerle içli dışlı olmaya çalışıyorum.

İlkokuldan gelme alışkanlıkla öğrenci velileri sınıf öğretmenini ilkokul öğretmeni gibi bütün derslerden sorumlu ve yetkili zannediyorlar. İkinci yarıyılın hemen başında karnesinde zayıfı çok olan bir öğrencim evime yaklaşık iki kilo kadar elmayı bırakıp gitmiş. O zaman henüz bekârdım, evde kız kardeşim vardı. Eve döndüğümde kardeşim elmayı göstererek:

– Ağabey elmayı falanca öğrenci getirdi, deyince tepemden kaynar sular döküldü.

– Keşke geri verseydin, diyebildim. Sonra düşündüm ki ben "Din Kültüründen" nasıl olsa öğrenci bırakmam, bu bir gönül dersidir. Yılsonunda çocukların hepsini "Din Kültürü dersinden" sınıf geçiririm. Dolayısıyla bu elma bize rüşvet olmaz düşüncesiyle elmayı yedik.

Öğrencimiz bütünleme sınavlarında ve öğretmenler kurul toplantılarında üç dersten sınıf tekrarına kaldı. Ama benim dersimle ilgili değildi. Ben rahattım.

Bir gün eski adı "Eski Bursa caddesi" şimdiki adı Cumhuriyet caddesi olan caddede gidiyorum. Yanımda duran arabadan başını çıkaran öğrenci F...'nin babası olduğunu söyleyen şahıs, kaba bir ifade ile bana seslenerek:

– ... Hoca bizim çocuk sınıfta kaldı ha, niçin kaldı?

O soruyu bana değil çocuğa sorman gerekirdi, diyebildim. Arabadan ve caddeden intikam alırcasına gaz pedalına sonuna kadar basıp arabayı bağırtarak yanımdan uzaklaşıp gitti.

Gök kubbe başıma yıkılmıştı. Gerçi F... benim dersimden kalmamıştı, ama yine de o elmayı ben yememeliydim. Bedeli ağır oldu.

SUÇ İŞLEYENİ ÖDÜLLENDİRMEK

AKYAKA Orta ve Yüksek Eğitim Vakfı Yalova Şubesinin açtığı yirmi kişilik orta-öğretim yurdunda çoğu fakir ve kimsesiz öğrenci kalmaktaydı. Çok temiz duygulu, saf çocuklar olmalarına rağmen çocukluğun verdiği duygularla aralarında örf ve ahlakımıza uymayan yanlış işler yapanlar da vardı. Bunlardan birisi de M... idi.

M... o yaşta bazı çocuklarda görülen bir hastalığa yakalanmıştı. O da kendisine ait olmayan para, kalem, ayakkabı gibi arkadaşlarına ait eşyaları alıp saklaması ve kullanması idi. Sonuçta M... çocuktu. Yaptığı iş doğru değildi, hemen yurttan atılması gerekiyordu. Arkadaşlarımızla yaptığımız toplantılarda, M...'nin durumu sık sık gündeme gelmiş, hastalığın diğer çocuklara da sirayet etmemesi için hemen yurttan gönderilmesi görüşü ağırlık kazanmıştı.

Konu beni son derece rahatsız ediyordu. Acaba ne yapmalıydık... Arkadaşlarımızın dediği gibi M...'yi kapının önüne bırakmak mı, yoksa sabredip onu yurtta barındırıp huyundan vazgeçirmeyi sağlamak mı...

İkinci çözüm aklıma daha yatıyordu. O hâliyle gönderdiğimizde, M... belki, insanlığın başına belâ olabilirdi. Arkadaşlarımdan istirham ettim. M...'yi bana havale ettiler. M... ise yanlışlarına devam ediyordu. Çok bunalmıştım. Hep bir çıkış yolu

arıyordum. Allah, aklıma getirdi. Bundan sonra M… ne alırsa onun daha iyisini veya daha fazlasını O'na verip ödüllendirmeyi düşündüm. Belki özentisinden vazgeçer bu huyunu da bırakırdı. Aklıma geleni tatbik etmeye başladım. Ayakkabının en iyisini, kalemin en güzelini, paranın daha fazlasını çorabın daha kalitelisini kendisine hediye etmeye başladım. Altı-yedi ay içinde yurtta eşya kaybolması hadiseleri bitti. Ben rahatlamıştım. M… de kurtulmuştu.

Yaratan'a şükürler olsun ki M... şimdi kurtuldu ve insanlığa faydalı işler yapıyor. İnşallah ötelerde bizim elimizden tutarak şefaatçi olur.

Anladım ki her suçluyu hemen acı bir şekilde cezalandırıp toplumdan dışlamamalıyız; onlardan neler olabileceğini düşünerek.

KAÇ TANE ÇOCUĞUN VAR

Peygamberimiz dünyaya henüz teşrif etmeden Suudi Arabistan yarımadasında insanların kız çocuklarını diri diri, bağırta bağırta toprağa gömdüklerini yüreğimiz ürpererek okuruz.

Onları bu zalimce davranışa sevk eden iki sebep vardı. Bunlardan birisi hiçbir putperest Arap erkeği, kız babası olma olgusunu kendisine yakıştıramıyor ve bu duygu altında eziliyordu. Öyle ki kızı olan bir baba günlerce, haftalarca utancından toplum içine çıkamazdı. Diğer bir sebep de kız çocuklarının aileye getireceği ekonomik yük idi. Çünkü kız çocuğuna üretici olmayan daima tüketen gözüyle bakılırdı.

Kimi insanlar bundan kurtulmanın yolunun onları daha çocukken diri diri öldürüp yok etmekten geçtiğini düşünmüşler; çocuklarını öldürmüşlerdir. Sahabe-i Kiramdan birçoğunun İslâmiyet'ten önce bu yola başvurduklarını biliyoruz.

Efendimizin teşrifleri ile kız çocukları bu katliamdan kurtulmuş onlar da yeniden şekillenen İslâm toplumu içinde saygın yerlerini almışlardır. İnsanlık bilimde ve teknolojide uzay çağını bile yakalasa cehalette 14 asır öncesinin anlayışını yaşamaktadır. Yüksek okulları, üniversiteleri bitirmiş olmaları insanları anlayış cehaletinden kurtaramamıştır. "Yaratılanı hoş gördük, Yaratandan ötürü" anlayışı ruhlara yerleşmediği sürece bu cahil anlayış kıyamete kadar sürüp gidecektir.

Yalova'da bir dostumu (Yüksek öğrenim görmüş) çarşıda yanında ikisi kız birisi erkek üç çocukla beraber dolaşırken görmüştüm. Daha sonraki bir zamanda kendisine kaç çocuğun var, diye sorduğumda dostum bir tane demişti. Kendisine senin üç tane çocuğun yok mu şeklinde biraz hayret ifade eden, biraz da sertçe soruma karşılık, arkadaşımız çok rahat ve sakin şöyle demişti:

"Evet, üç tane, ama ikisi kız onları evlât yerine katmıyorum."

Bu cevaba sizler ne dersiniz bilemem, ama bana göre üniversite bile bitirmiş olsalar insanlar 14 asır öncesinin zihniyetini hâlâ ruhlarından atamamışlar. Ne diyelim Allah (c.c.) herkese akıl ve basiret versin.

DOST DEDİĞİN

Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde öğrencilik yıllarım. Ruhlarımızın anlaştığı beş arkadaş Emek mahallesinde kiraladığımız evde oturuyorduk. 12 Mart döneminin her türlü olumsuzluğuna rağmen günlerimiz şen şakrak geçiyordu. Evimizde kullandığımız çok basit eşyalar birer tane divanımız, mutfakta kullandığımız birkaç alüminyum tenceremiz kişi başına birer tane kaşık ve çatalımız var. Çoğu zaman yemeklerimizi pişirdiğimiz tencerelerde ve salonumuzun bir köşesinde bulunan hasırın üzerinde oturur yerdik. Taban beton ve üzerinde sergi yoktu. Haftada, olmazsa en geç on beş günde bir dairemizi baştanbaşa yıkar ve temizlerdik.

Alt kattaki komşular rahatsız olmasınlar, diye evimizin içinde yumuşak, ses çıkarmayan terliklerle dolaşır ve asla güreşip, tepişmezdik. Çünkü 12 Mart dönemi birisi kalkar da burada beş tane üniversiteli anarşist var, diye şikâyet ederse hâlimiz ne olurdu ve anarşist olmadığımızı nasıl ispatlardık, diye kaygılanıyorduk.

Arkadaşlarımız evimizde bulunan tavla oyun kutusunu sakladığımız yerden zaman zaman çıkarır, kendi aralarında oynarlardı. Sakladığımız yerden dedim çünkü tavla kutusunu hep gizli tutardık; ne olur ne olmaz arkadaşlarımızdan birisinin babası veya yakın akrabası evimize geldiğinde onu görüverirse vay

hâlimize. Bir seferinde Konyalı arkadaşımızın babası fakülteye gelmişti de arkadaşım hemen beni eve koşturmuştu. "Şakir aman yetiş evdeki kutuyu sakla, babam eve gelince onu görürse vallahi beni yaka paça okuldan alır götürür." Ben de kan ter için-de koşa koşa eve varıp babası gelmeden tavla kutusunu sakla-mıştım.

Ben diğer oyunları olduğu gibi tavla oynamayı da bilmi-yordum. Arkadaşlarım gürültü patırtı tavla oynarken ben de aval aval onları seyrederdim. Anlamını bilmediğim yek, şeş söz-leri şu gün bile hâlâ hafızamda. Bazen aklıma bu oyunu öğren-me isteği gelirdi.

Konyalı can dostum Mustafa ile evde beraberdik. Diğer ar-kadaşlarımız yoktu. Mustafa ise her oyunda diğer arkadaşları-mızı yenerdi. Anladığım kadarı ile Mustafa iyi bir tavla oyuncu-suydu. Ben de ondan öğrenirsem iyi bir oyuncu olurdum. Hem Mustafa benim sırdaşımdı. Kimseye de söylemezdi.

Tavla kutusunu getirerek benim somya'nın üzerinde açtım ve "Mustafa gel bana tavlayı öğret." dedim. Mustafa ile oturup tavla oynamaya başladık. O bana hocalık yapıyordu. Zarı şöyle tut, pulu şöyle çek şuradan gir buradan çık diyordu. Çok heye-canlıydım, tavla oynamayı öğreniyordum. Artık ben de tavla öğrenecektim. Hem kendim hem de Türkiye kurtulacaktı! İşsiz-lik bitecek, enflasyon düşecek, anarşi ve terör duracaktı!.. Heye-canım zirveye çıkmıştı ki Mustafa aniden tavla kutusunu şırrra-aaak diye kapatıverdi. Ne olduğunu anlayamamıştım. "Mustafa ne oldu? Niçin kapattın? Ne güzel öğreniyordum. Haydi, ne olursun; Allah için devam edelim, çok heveslendim, kırma be-ni!" diye Mustafa'ya yalvarıyordum. Bütün hayâllerim altüst ol-muştu. Tavla oyununu bilmeyen bir insan olarak kalacaktım. Hâlim ne olurdu(!)

Mustafa'nın rengi hafif ağarmış, tavrı kesindi:

– Şakir, ben bu saçmalığı yapamam; kendim, elimi bir pisliğe bulaştırmışken karşımda tertemiz dünyaların insanını da aynı pisliğe nasıl bulaştırırım. Arkadaş vallahi öğretmem. Benim günahım bana yeter, bir de senin günahını nasıl taşırım. Kusura bakma, deyivermişti.

Benim sözlerime Mustafa hiç mi hiç kulak asmamıştı. Hepsi havada kalmıştı.

MEKTUP BEKLERDİ

1973 yılı ağustos ayı. Yalova'da öğretmenliğe başladığım ilk günlerdi. O günün şartlarında telefon yok, haberleşme imkânları çok kısıtlıydı. Babam son derece üzerimde durur ve benden her hafta olmazsa en geç on beş günde bir mektup beklerdi.

Ben de kendisine babacığım her hafta ben sana ne yazayım, yazacak bir şey bulamam ki dediğimde her seferinde babamın cevabı: "Oğlum bir şey yazman şart değil, senden beyaz bir kâğıt gelsin, ben bileyim ki bu Şakir'den geldi, o beyaz kâğıdı koklar cebimde gezdiririm; benden bunu esirgeme." derdi.

Ben de içimden yüzüne karşı: "Babacığım dünyada sanki bir tek evlât ben; bir tek baba da sen varsın... Sana kadar baba mı yok, herkes böyle mi yapar. Niçin üzerimde bu kadar duruyorsun." der içimden tepkimi gösterirdim.

Gün oldu biz evlendik; Allah'ım bana da bir evlât verdi. Anne baba olarak son derece sevinçli ve mutluyduk. Oğlumuz Emre henüz bir haftalık olmasına rağmen kucağıma alıp severken bile bir tarafı kopar, kırılır, çıkar diye korkarak sevdiğim yavrumu sabah okula giderken öpüp, koklayıp gittiğim hâlde öğleye kadar yine burnumda tüterdi. Öğlen olsa da yavruma kavuşsam, bir daha koklasam bir daha öpsem, diye can atıyordum. Eve döndüğümde çok acıkmış ve yorgun olmama rağmen gözüm

hiçbir şey görmüyor; Emre'yi kucağıma alıp öpüyor, kokluyor bağrıma basıyor, ondan sonra rahatlıyordum.

Ben evlâdımın hasretine öğleye kadar dayanamıyordum. Ya babam aylara nasıl dayanabilsin. Ama bunu ben ancak baba olduğum zaman anlayabilmiştim. Demek ki babalık duygusu anlatılmaz ancak yaşanırmış.

FİZİKÇİ BİR BEN İKİ

1982 Anayasası ile Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olan her Türk çocuğu ve gencinin ilk ve orta öğretim kurumlarında "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi" dersi okuması mecburi hâle gelmişti. Anayasaya konan bu hükümle birlikte meydana gelen bazı durumları düzenlemek, "Din Kültürü" derslerinde eğitim birliğini sağlamak amacıyla Milli Eğitim Bakanlığı "Din Eğitimi Genel Müdürlüğünde" geceli gündüzlü çalışmalar devam ediyordu.

"Din Kültürü" öğretmenleri ülkenin belli şehirlerinde açılan seminerlere çağrılıyor, bir hafta süren seminerlerde öğretmenlerin başarılı olabilmeleri için nelere dikkat etmeleri gerektiği İlahiyat Fakültelerinden gelen profesör, doçent seviyesindeki hocalar tarafından anlatılıyordu.

Ben de aynı amaçla Çorum İmam Hatip Lisesinde açılan seminere çağrıldım. Seminere çağrıldığım zaman ben dokuz yıllık bir öğretmendim. Din eğitimi konusunda tecrübelerim oldukça gelişmişti. Bir bahanesini bulup seminere katılmayabilirdim. Ancak, "Din Dersi" öğretmenliği gibi ağır bir sorumluluğu olan yükün altında olduğum için seminere katılıp, diğer illerden gelen öğretmenlerle temasa geçip onların çalışmaları, öğrencilere yaklaşımları, ders anlatımlarında uyguladıkları metotları, başarılı olanların başarılarının sırlarını öğrenerek gelecek yıllarda uygulayabileceğimi düşündüm. Bu amaçla seminere katılmaya karar vererek Çorum'a gittim.

Seminere Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden daha önce kendilerini tanıdığım ve saygı duyduğum çok kıymetli hocalarım katılmışlardı. Onları görünce çok sevinip mutlu olmuştum. Kendilerine soracaklarım vardı. Benim için iyi bir ortamdı. Ancak daha seminerin ilk gününde hayâllerimi altüst eden olaylar yaşamaya başlamıştık. Birinci günü olmasına rağmen bitime de beş gün vakit olduğu hâlde derslerde ve gündemde yollukların miktarı ve ne zaman ödeneceği tartışması gelmişti. Arkadaşlarımızın bu tutumları beni perişan etmişti. Biz din dersi öğretmenleri idik. Allah'ın dinini, peygamberimizin tebliğini önümüzdeki gençlere ulaştırmakla mükelleftik. Peygamberimizin ömründe maddeyi hiçbir zaman ön plâna çıkarmamasına rağmen elinde olanları da (müellefe-i kulub da dâhil) insanlara dağıtmış olmasına rağmen, Hz. Ayşe annemizin ifadesi ile günlerce evinde ocak tütmemesine rağmen o asla dünyayı ön plâna çıkarmamıştı. Onun temsilcisi durumundaki meslektaşlarımızın daha ilk günde yolluk konuşmalarının sebebini bir türlü anlayamamıştım.

İlerleyen günlerde şahit olduğum hadiseler ise tamamı ile öğrencilerle ilgili olup beni fazlası ile ümitsizliğe sevk etmişti. Bizler, ne pahasına olursa olsun öğrencilerin gönüllerini kazanıp, Allah'ın dinini onlara öğretmekle mükellef olduğumuzun bilinci içinde olmalıyız. Din dersi bir gönül dersi olup hiçbir zaman, korku ile öğretilen bir ders değildir. Not korkusu, disiplin cezaları fevkalâde itici ve tiksindirici davranışlardır.

Önümüzdeki rehberimizin uygulaması sevgiye dayalı olmuş, Allah-u Teala, Hz. Musa'ya (a.s.) da Firavuna gidip bu işi tatlı tatlı anlatmasını emretmişti. Bunun tatlılıktan ve gönüllere hitap etmekten başka yolu da yoktu.

Şahit olduğum ve işittiğim söz ve davranışlar ise tamamen farklı idi. Efendimizin hayatı, Kur'an-ı Kerimin emri nerede, bizler neredeydik. Disipline verilen öğrenciler, sınıfta bırakılan öğrenciler...

Bir arkadaşımızın (elinde sigarası ile) çalıştığı okulda fizik öğretmeninden sonra sınıfta en çok öğrenci bırakan öğretmen olma ünvanına nasıl ulaştığını anlatması, bir diğerinin ona nazire yaparcasına, elini uzatarak ekin biçer gibi işaretlerle biçiyorum, biçiyorum demesi, bir diğerinin de o sene disiplin kuruluna en çok öğrenci sevk eden öğretmen olduğunu gururla anlatması tüylerimi diken diken etmişti.

Kendi kendime eyvah demiştim. Yine de eyvah diyorum. Vay o yavruların hâline,

Bizim bize yaptığımızı dış düşmanlar yapamaz. 1968-69'dan önce orta öğretim kurumlarında din dersleri bile yoktu. 1980'e kadar isteğe bağlı okutuluyordu. Şimdi mecbur olan yavrularımızı biçmeliydik, bırakmalıydık disiplinlere sevk etmeliydik. Yazıklar olsun cehalete...

Kâbe'yi gören arkadaşım ellerini açarak: "Yarabbi talebelerimi Cehennem'de yakma, onlara önderlik ve rehberlik yapamadık, Cehennem'de yanması gereken birisi varsa o da benim. Hepsinin yerine ateşe beni at Yarabbi. Ben o çocukları gördüğümde utanıyorum. Benim yüzümden onları cezalandırma." diyerek acı acı dua etmişti.

Yavrum, mahşerde yakamdan tutup da benden davacı olma. Hakkını helâl et, bunca yıllık öğretmenlik hayatımda umut dolu gözlerle hep yüzüme baktın, bir şeyler bekledin. Bende bir şeyler aradın. Bugüne kadar da ne beklediğini ne de aradığını bende bulamadın. Bulamazsın zaten. Ben o kıvamda ve o kültürde, kalbi ötelere açık, geceleri diri, secdelerde gözü yaşlı olamadım. Fakat ümitlendiğim bir şey var ki, o da çaresiz gözlerle sizin yüzünüze bakarken her zaman burnumun deliklerinin biber dökmüş gibi kavrulması ve ter kokularınızı Cennet kokuları gibi hissetmem olmuştu. Sizi başka türlü de anlayamadım.

BEN BERBERİM

17 Ağustos felâketinin henüz altıncı günü idi. Özel Yüce Bilgili İlköğretim okulu bahçesine İzmir plâkalı 4-5 tane otomobil, arkalarında yine İzmir plâkalı, kasası yüklü kamyon gelip durdu.

Otomobillerden inen misafirlerden birisi yanıma gelerek, kendilerinin İzmir'de mobilyacılık yaptıklarını, elli tane seyyar tuvaleti okul bahçesinde montajlayacaklarını ve kriz masasına teslim edip ihtiyaç olan yerlere dağıtılmasının söyleyeceklerini bildirdi.

İhtiyacı çok iyi tespit etmişlerdi. Anadolu yiyecek içeceği âdeta akıtıyordu. Ama tuvalet ihtiyacı giderecek yer sıkıntısı had safhada idi. Kardeşlerimiz bunu iyi düşünmüşlerdi. Allah, kendilerinden razı olsun.

Onlar arabadan indirdikleri malzemelerin montajına başlamak üzere idiler ki, içlerinden elinde küçük çantası olan, hafif esmer yüzlü birisi yanıma yaklaşarak kendisinden İzmir'den gelen arkadaşlarla beraber olduğunu, İzmir'de berberlik yaptığını, arkadaşlarının montajlarını yaparken kendisinin de depremzedelerden hiç olmazsa beş on kişiyi tıraş yapabileceğini söyledi.

Son derece duygulanmıştım. Ağlamamak için kendimi zorluyordum. Görünürde basit gibi algılanan bu olay düşünüldüğünde dimağlara durgunluk verecek niteliktedir.

BU MİLLETİN HİMMETİ

17 Ağustos depreminin üzerinden henüz bir gün geçmişti. Yıkılanlar yıkılmış, artçı şoklar devam ediyordu. Evlerimize girip ihtiyaçlarımızı alma ve giderme şansımız hemen hemen yok gibiydi. Çünkü ciddi bir sallantıda evlerimiz yıkılır da içinde kalırız korkusunu yaşıyorduk. Fırınlar hasar görmüş, ekmek çıkmıyordu. Sular akmıyordu. Çocuklarıma elimizde bulunan az miktarda suyu içmek için saklamamızı namaz abdesti için teyemmüm yapmalarını söyledim. Çünkü çok ciddi bir sıkıntı ile karşı karşıya kalabilirdik. Bir taraftan da göçük altında kalan yeğenim Dr. Salih Bey'in babasının ve annesinin yanında bulunup onları teselli etmeye çalışıyordum. Tam bir çaresizlik içindeydik. Fakat unuttuğumuz ve düşünemediğimiz bu milletin âli himmeti idi. Depremin daha ikinci günü sabahında bulunduğumuz yerin yanına Afyon plâkalı, kasası branda kaplı bir kamyon gelip durdu. Kamyonu kullanan otuz yaşlarında Anadolu'nun yağız delikanlısı yanımıza gelip selâm vererek toprağın üzerine diz çöküp edeple oturdu. Geçmiş olsun ve başsağlığı dileğinden sonra titrek sesi ile:

– Ağabey, Afyonlu arkadaşlarımız sizin yaralarınızı kısmen sarmak ve size yardımcı olmak amacı ile çamsakızı çoban armağanı bir miktar yardım gönderdiler, dediğinde bizim başımız yere düşmüştü. Çünkü o güne kadar böyle bir şey başımıza gelmemiş-

ti. Bizim sessiz kaldığımızı gören kamyon sürücüsü kardeşimiz ağlayarak:

– Ağabey ne olur, Allah rızası için çekinmeyin, bugün sizin başınıza gelen, yarın bizim başımıza gelir. Siz de bize getirirsiniz. Bizi bu hayırdan mahrum etmeyin, dedi.

Biz sıkıla büzüle kamyonun yanına varıp kapağın açılmasını bekledik. Kapağın açılması ile gördüğümüz bizleri şaşırtmıştı, içeride bir kuş sütü eksikti... Afyonlu kardeşlerimiz yiyecek içeceklerin yanında çocuk bezine ve çocuk mamasına kadar her şeyi düşünmüşler. Koca kamyonun kasasını çeşit çeşit şeylerle doldurmuşlardı. Allah kendilerinden razı olsun. Allah onlara böyle acılar göstermesin.

Depremin birinci günü akşamı idi ki yanımıza yaklaşıp duran Bursa plâkalı otomobilin içinden yetmiş yaşlarında bir nine inerek:

– Geçmiş olsun yavrularım; Allah beterinden saklasın, ölülerinize Allah rahmet eylesin. Sizin acınızı paylaşmaya geldim, size kendi ellerimle pişirdiğim sıcak çörekleri getirdim, dedi.

Son derece duygulanmıştık. Yetmiş yaşlarındaki ihtiyar nine fırını ne zaman yakmıştı? İhtiyarlamış elleri ile hamuru nasıl yoğurmuştu? Fırında nasıl pişirip bize yetiştirmişti. Somuncu babanın torunu olduğu belli idi. Nur yüzü gibi dili de ekmeği de çok tatlı idi. Allah onlara da, onun soyuna da bu acıyı yaşatmasın. Ötelerde kendisini Hz. Hatice annemize komşu eylesin.

BİZİM GİDECEK YERİMİZ YOK Kİ

Ortaöğretim yurdunda kalan öğrencilerimizi bayram vesilesi ile ailelerinin yanına gönderdik. Doğal olarak yurtta öğrenci kalmayınca yurt müdürü olan arkadaşımız da bayramı ailesinin yanında geçirmek üzere memleketine gitti.

Yurtta genellikle fakir ve kimsesiz çocuklar barınırdı. Biz de onlardan ücret almaz, vakfın gelirleri ile ihtiyaçlarını giderirdik. Çoğu zaman öğrencilerin tatile giderken gidiş-dönüş yol paralarını bile vakıf karşılardı.

Bayram tatilinde, bayram namazını kılıp evime dönerken aklıma yurda uğramak geldi. Uğradığımda bir de ne göreyim, ailelerinin yanına gittiğini zannettiğim öğrencilerden dört tanesi salondaki sehpanın etrafına toplanmışlar, dirseklerini sehpaya, ellerini de çenelerine dayamış oturuyordular. Öylesine garip hâlleri vardı ki yürek dayanmaz. Kendilerine heyecanla:

– Yavrum niçin gitmediniz, size izin vermiştik. Bu saatte ailelerinizin yanında olmanız gerekmez mi, dediğimde başları öne düşmüştü. Uzun bir müddet suskunluğun arkasından, düğümlenen boğazlardan çıkan mırıltılı sesler...

– Hocam bizim gidecek kimsemiz ve yerimiz yok ki; nereye gidelim, burada kaldık.

Birisinin üvey annesi, diğerinin üvey babası eve sokmuyormuş. Bir diğerinin ise anne babası ayrı, anne de baba da çocuğu

evine sokup masrafını üstlenmek istemedikleri için çocuğu eve yanaştırmıyorlarmış. Bir diğerininki de benzer sebep.

Yüreğim yanmıştı, bunlardan birisi benim çocuğum da olabilirdi. Yurt tatil olmuş, kimse kalmamış, kahvaltı yok, yemek yok, ceplerinde para yok, dertlerini de yurt müdürüne bildirip yurtta kalacaklarını söylememişler. Kendisine gideceğiz, demişler; o da anne babasının yanına gitmişti.

Düşünebiliyor musunuz (aklıma getirene binlerce şükür), yurda uğrayıp çocukların o hâlini görmeseydim, evimde çoluk çocuğumla şen şakrak bayram çorbası içecektim. Dostlarıma bayram ziyaretinde bulunacak, dostlarımın ziyaretini bekleyecektim. Orada emaneti üzerimizde olan dört yavrunun açlığı pahasına. Hemen çocukları evime götürdüm, bayram çorbasını beraber içtik.

Benim için inşallah gerçek bayram da o olmuştur.

SOYDAŞ ÇOCUKLAR

Son göç dalgası ile Bulgaristan'dan Türkiye'ye göç eden kardeşlerimizden çoğu, Yalova'ya yerleşmişlerdi. Yalova'ya yerleşenler okul çağındaki çocuklarını farklı okullara vermişler, ortaokul seviyesinde olanları Yalova Lisesi'nin orta kısmına yazdırmışlardı. Yalova Lisesi okul idaresi, orta üçüncü sınıf seviyesinde olan otuz beş tane öğrenciyi bir sınıfa toplamış, sınıfın din dersini de bana vermişti.

Derslere ilk girdiğimde şaşkınlıktan sanki dilim tutulacaktı. Çocuklarda Türkçe'nin dışında bildikleri hiçbir şey kalmamıştı. Mukaddesat adına bir kelime bilmiyorlardı. Allah ismini bir eşya, peygamber sıfatını bir renk veya bir güç olarak algılıyorlardı.

Sağ olsun okul müdürümüz Aziz Deniz Bey'in de desteği ile öğrencilere normal müfredat programını takip etmeyip sıfırdan başlamıştık. Allah isminden başlayarak O'nun kim olduğunu, İslâm'ın ne olduğunu, dinî temel kavramları teker teker anlatıyorduk.

Zaman çok dar ve sınırlı olduğu için bir an önce bu çocuklara bir şeyler öğretmemiz gerekiyordu. Meselâ bir ders saati boyunca "ALLAHUEKBER" cümlesini heceleterek hepsine tekrar tekrar söyletip dillerinin yatkınlık kazanmasını sağlıyor, bir diğer ders saatinde "BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM" cümlesini teker teker ve hece hece okutarak besmeleyi öğretiyordum.

Çocuklar son derece aç ve susuzlardı. Kendilerine anlatılan her şeyi yudum yudum ve sindire sindire algılıyorlardı. Her öğrenci bir sonraki ders bana gelerek: "Öğretmenim besmeleyi, tekbiri, Subhaneke'yi, abdestin farzlarını vb. anneme de, babama da öğrettim. Onlar da hevesle öğreniyorlar." diyorlardı. Demek ki anne-babalar da aç ve susuzlardı. Ama o an için onlara ulaşma şansım yoktu. Anne babalar sadece çocuklarından öğrenme şansına sahiptiler. Allah yardımcıları olsun. Baskıcı zihniyet onları cehalete mahkûm etmişti.

Çocuklarımız okulda duaları, abdest almayı, namazın farzlarını ve rekâtlarını hızla öğrenmişlerdi. Yalova Lisesi'nin orta kısmına devam eden öğrencilerin üç yılda öğrendiklerini onlar beş ay gibi kısa bir zamanda öğrenmişlerdi. Kendilerine namazın rükû ve secdelerini öğreteyim düşüncesi ile Yalova Lisesi'nin yakınında bulunan bir camiye götürdüğüm zaman bir ibadethanenin içinde hissettikleri manevî havanın etkisi ile çocukların renkleri bembeyaz olmuş, çoğu diz çökerek acı acı iniltilerle, kimileri de arkadaşına sarılarak ağlamaya başlamıştı. Manzara yürek parçalayıcı idi. Onu kelimelerle anlatma şansına sahip değilim. Yaşadım ve ancak o hâli de yaşayan anlar. Küçücük yavruların gözlerinden akan yaşlar sizlere de bir şeyler anlatmış olmalı... Kendimi toparlayıp cami hakkında onlara bazı şeyler anlatarak rükû ve secdeyi göstermeye çalıştım. İkinci hafta tekrar getireceğim sözünü vererek camiden ayrılıp okula gittik.

İkinci hafta tekrar camiye geldiğimizde kilitli olan cami kapısının anahtarını tuvalet bekçisinden istediğim zaman çocukların camiyi kirlettiklerinden bahisle bekçi anahtarı vermemişti. Çocuklarımızla dönüp okula gittik. "Kendimizin kendimize yaptığını düşman yapmaz." atasözünü orada bir kez daha bizzat yaşayarak, o acıyı otuz beş öğrenci ile birlikte tattık.